STRIPWEEKBLAD

PEP

nr. 20 * 8/14 mei 1971
prijs 65 cent

Citroën SM

PEPplaat reddingboten

Gerben Karstens

Deze week:

HOOFDREDACTEUR:
Hetty Hagebeuk
REDACTIE:
Jan van Gelderen
Karel Kersten
Jan de Rooij
Frits v. d. Heide
Ed Smits
Rita Homan
Ton Wanders
Maarten Boom
Marianne de Kruyff
Marijke Scholten
Hans Keeris

pep

is een uitgave van
DE GEILLUSTREERDE
PERS N.V.
Stadhouderskade 85
Amsterdam.
Postbus 497.

Volgende week:

RAVIAN
land zonder ster
MELANIE
ZWEEFVLIEGEN

INHOUD

Post voor pep

postbus 497, Amsterdam

Che

Ik vind Pep steengoed, vooral Michel Vaillant, Blueberry en Lucky Luke. Wellington Wish mag er van mij uit. Hetgeen ik u vragen wilde, is of u geen middenplaat over Che Guevara kunt plaatsen. Ik ben zelf namelijk een groot aanhanger van deze guerrilla, dus graag een hele grote plaat.

Bert Groeneveld, Assen

PEP doet niet aan politiek.

Stripoteek

Allereerst m'n complimenten voor jullie goed verzorgde blad. Het initiatief dat enkele jaren geleden werd genomen om een eigen stripstal op te richten, is zeer toe te juichen. Ik ben ook erg blij met de verhaaltjes van de Peanuts van ongeveer 10 plaatjes. Jammer genoeg bestaan er enkel van 4-plaatjes-verhaaltjes verzamelboekjes van de Peanuts. Zoudt u in uw stripoteek ook Blunder en Cocco Bill willen opnemen, of is de uitstekende stripoteek alleen voor Nederlandse tekenaars?

Gerrit de Jager, Amstelveen

Het is zeker niet onmogelijk om ook buitenlandse strips in boekvorm te gaan uitgeven.

O zo!

Ton van de Klei moet ophouden met zijn geknal in Pep nr. 11 over Rosie Geur en Manus Gein en Blunder. Zij zijn oergoed, dus blijven zij, punt uit!

Peter Ordeman, Amsterdam

Punt uit!

Scheepvaart

Pep zou ik voor geen ander blad willen ruilen. Knalle uithalers en toffe strips, voor ieder wat wils. But, da's Engels, de scheepvaartliefhebbers worden toch duidelijk achtergesteld ten opzichte van hetzelfde slag op vliegtuig-, auto-, voetbal- en beatgebied. Volgens mij is het best mogelijk dat er wat meer aan deze weg getimmerd gaat worden.

Roelof van Scheppingen, Nieuwkoop

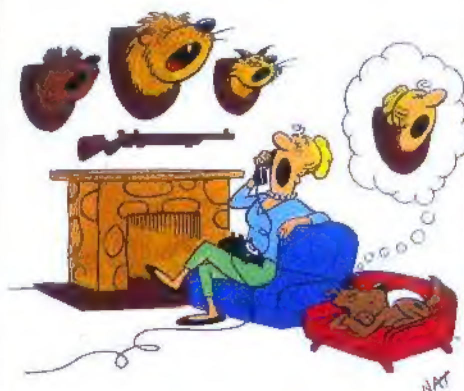
Kijk jij maar 'ns op de middenpagina's.

Wie?

Hartstikke goed dat Johnny Goodbye weer terug is, die strip is enorm goed getekend, complimenten aan Attanasio. Er staat boven dat de tekst van Martin Lodewijk is. Is dat dezelfde man die onze knetterende Agent 327 maakt, of vergis ik mij? Verder wil ik u hartelijk bedanken voor de Pep-stripotekers, zij zijn ongekend goed!

Bernard van Grieken, Alkmaar

Martin Lodewijk is Martin Lodewijk.

Creedence

Dank, dank, dank voor de Toenga-strip. Wat anders: Pep schrijft wel over stomme groepen als Golden Earring, George B. Selection, etc. Maar nog nooit wat over Creedence Clearwater Revival en nu ben ik al heel wat jaartjes lid van Pep. En dat terwijl C.C.R. momenteel in de top 10 staat en de anderen niet eens! Dus graag een beetje aandacht aan deze groep, want dat gebeurt veel te weinig in Nederland.

Marcel Wouter, Utrecht

PEP 27 1970.

Zeilschepen

Subliem, zoals Pep is! Zoals mijn vader zegt: „Ga zo door en gij zult spinazie eten!" Enkele dingetjes heb ik nog te vragen: Hoeveel uithalers van old timers komen er nog? Ik weet niet of er al eens iets over geplaatst is, maar kunt u niet iets brengen over zeilschepen, met tekst en uitleg?

H. Jonkman, Tolbert

We komen binnenkort met een plaat over de beroemdste klippers én... gaan door met oude auto's.

Cocco Bill

Wat een donders leuk verhaal is dat toch, Cocco Bill. Ik vind het juist leuk al die niet ter zake doende worsten, potloden, puntenslijpers, lijken. In Pep zie ik herhaaldelijk brieven van mensen die het verschrikkelijk vinden. Dat mogen ze, maar ik zou u toch willen vragen, wanneer komt het volgende verhaal?

Apple Redeker, De Rijp

Goed nieuws, Appie. Binnenkort!

OPLOSSING PUZZEL PEP 19
Olivier Blunders verbeeldingskracht is vaak zodanig ondoordacht dat je constant om hem lacht.

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 55 cent per week; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 65 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729785.
Girobetaling: Indien u het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die u wordt toegezonden. **Adresverandering:** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, A'dam.

Agence for Canada: Dutch Magazine and Book Import Cy., Whitby.

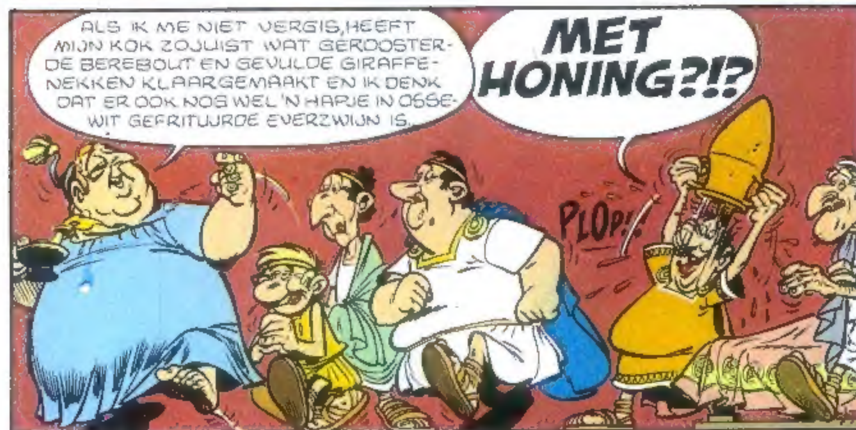

Asterix en

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: UDERZO

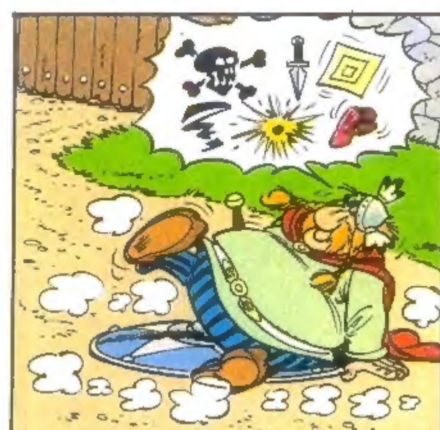

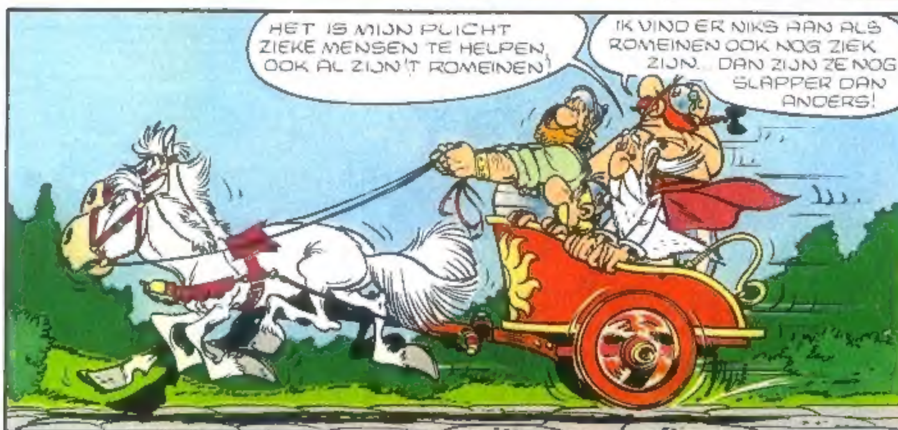
DE HELVETIERS

Gaius Delirius heeft alle artsen van het garnizoen rond de zieke questor verzameld, maar de patiënt ziet er geen heil in...

WORDT VERVOLGD

Erwin DE

DOOR: HANS G. KRESSE

GEWELDENAAR

De Saksers onder leiding van Botwulf zijn op Dunadh's burcht in de val gelopen. Als ze vluchten, snijden de Britten hun de pas af...

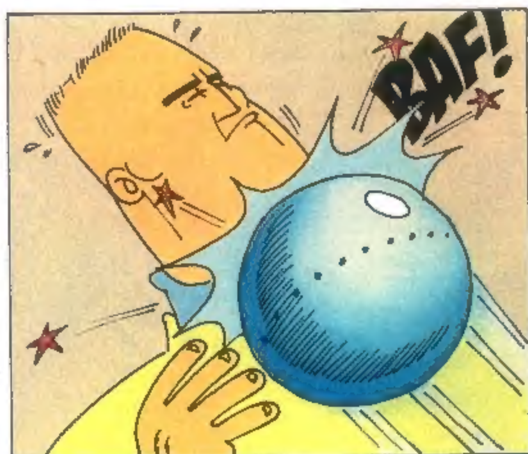

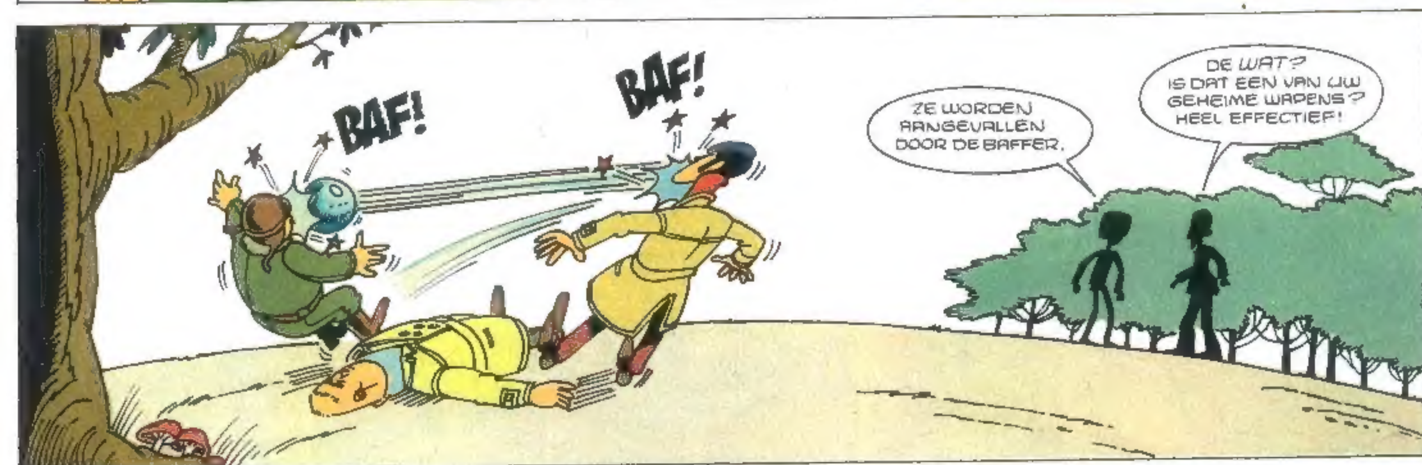

Titus

TEKENINGEN
HENK 'T JONG
TEKST:
L. HARTOG VAN BANDA
KLEUR:
MARIANNE DE KRUYFF

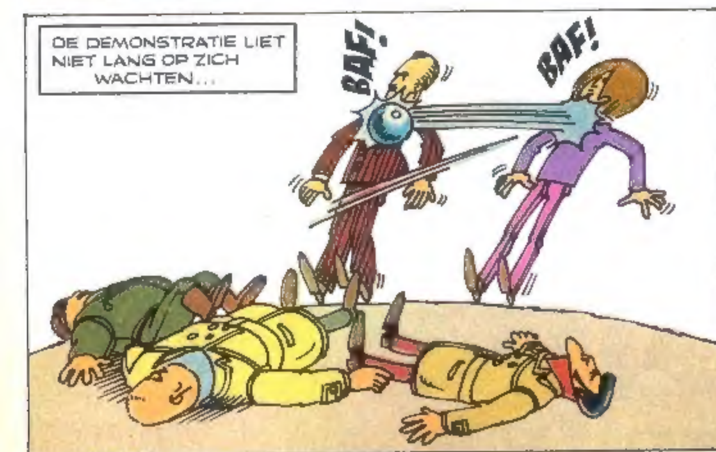

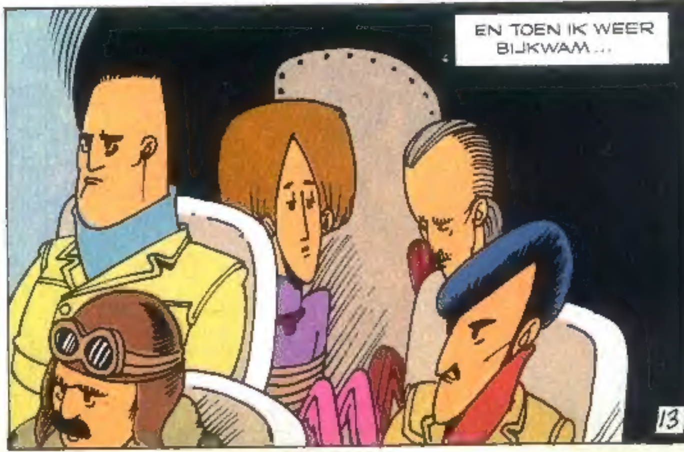

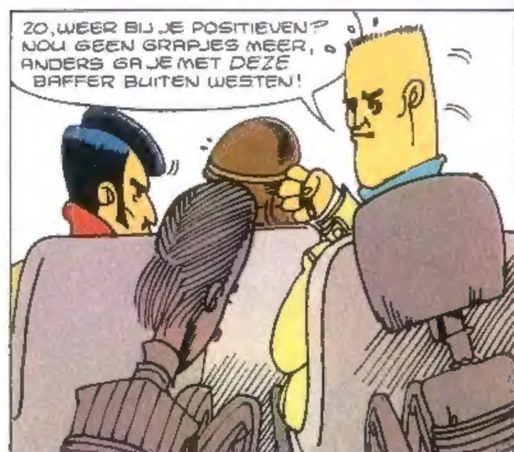

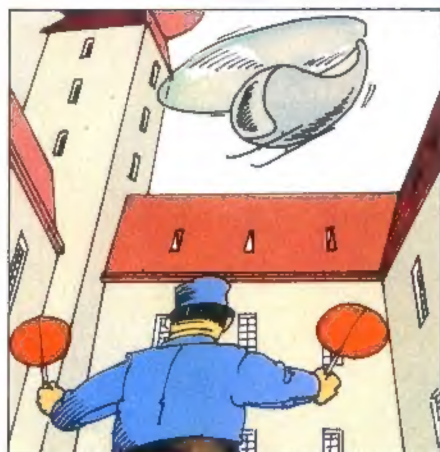

HET TOPGEHEIM

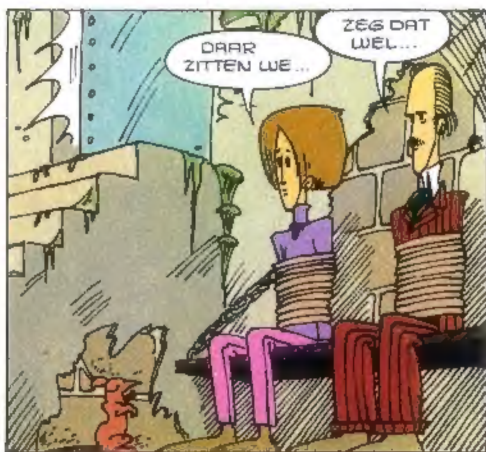
Geoffrey Banks, professor in de kernfysica, is in handen van boeven gevallen, maar wordt bevrijd door Titus en... de flaffer...

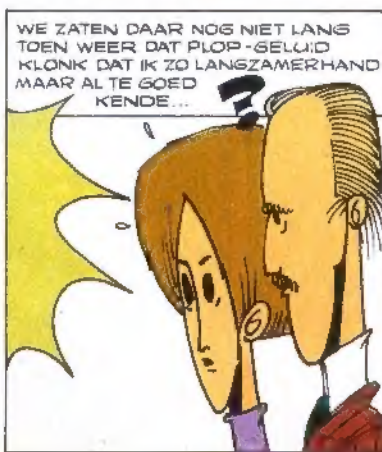

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

DOOR JEAN GRATON

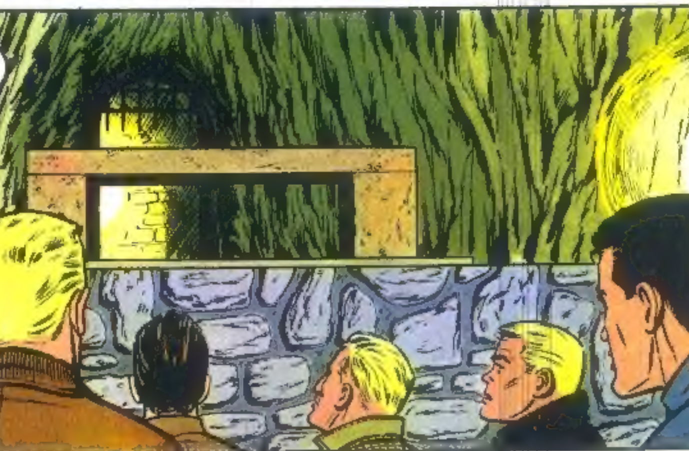

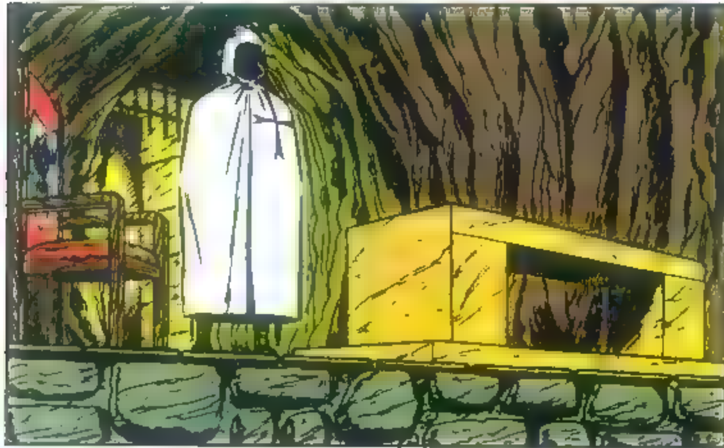

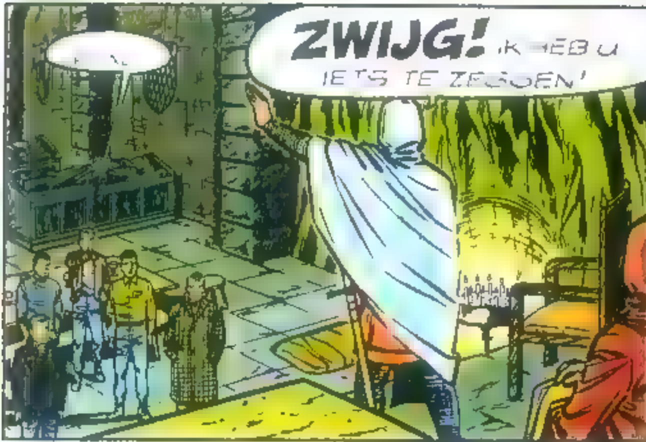

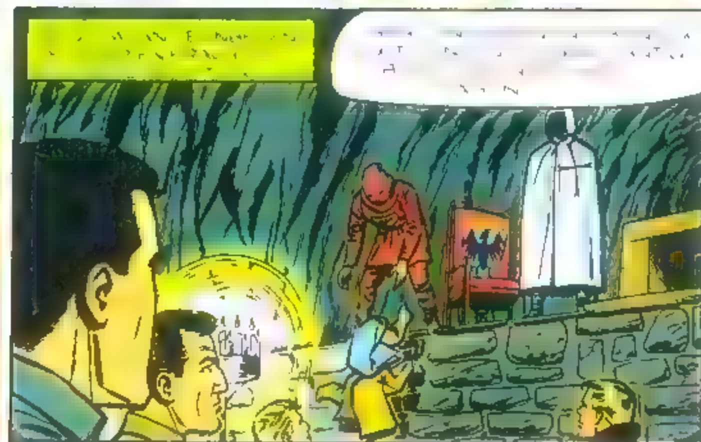
ridders van Königsfeld

Michel en Steve zijn nu ook in handen gevallen van de grote onbekende ontvoerder. Slechts twee coureurs zijn nog op vrije voeten...

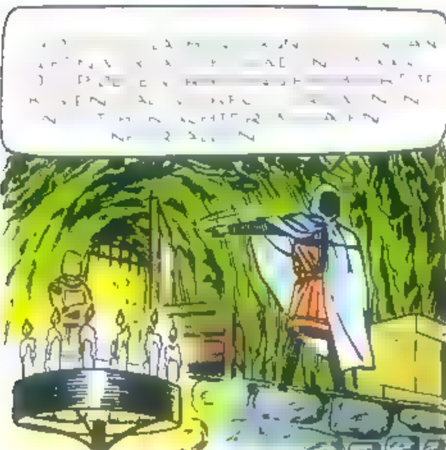

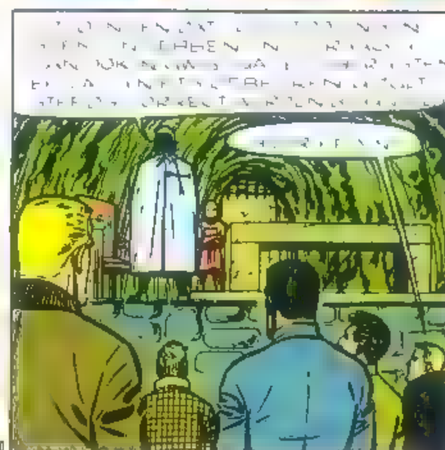

portret van een prestige-auto

CITROËN

SM

tekst Ed Smits
foto's Claude Vanheye

Citroen komt beduidend minder vaak met nieuwe modellen op de markt dan welke andere automobielenfabriek ook, maar ALS Citroen met iets nieuws komt, is het geheid een schot in de roos: zowel de Traction-Avant (van '34!) als de 2-CV als de ID/DS-reeks waren uitgerust met zoveel ingebouwde „toekomst", dat ze zonder belangrijke wijzigingen te ondergaan jarenlang als vooruitstrevende auto's op de wegen bleven. Als laatste modellen introduceerde het beroemde Franse merk de GS (zo futuristisch dat hij met overgrote meerderheid tot Auto van het Jaar werd gekozen) en de SM, het weergaloze produkt van de samenwerking (sinds '68) tussen Citroen en de Italiaanse fabriek van superieure sportwagens Maserati. In de SM zijn de betrouwbare power van Maserati en het fluisterende rijcomfort van Citroen verenigd tot een ideale Gran Tourismo, die wat betreft ontwerp en uitvoering zijns gelijke vooralsnog niet zal vinden. We maken ons sterk dat als de SM tien jaar later op de markt was gekomen, hij nog het toppunt van doordachte vormgeving en toegepaste technische vondsten zou zijn geweest: duidelijker bewijs dat Citroen er wederom in geslaagd is een tijdloze, niet van modegrillen afhankelijke automobiel te bouwen is niet denkbaar.
Bij nadere beschouwing van de SM valt ogenblikkelijk de grote gelijkenis met de GS op: geen toeval, want beide creaties ontstonden in door computers gecontroleerde windtunnels, waardoor een optimale aerodynamische vormgeving werd verkregen. Alles wat de luchtweerstand zou kunnen verhogen, ontbreekt of zit achter glas, zoals het voorste nummerbord (!) en de zes jodium-koplampen waarvan de binnenste twee met de voorwielen meedraaien en die zijn voorzien van een automatische hoogtecorrectie. Het interieur valt op door zijn futuristische vormgeving en vooral door de overvloed van klokjes, knopjes en meters die niettemin dusdanig gerangschikt zijn dat je ze na 'n korte gewenningsperiode blindelings weet te vinden. De kuipstoelen zijn in alle standen te verstellen en zijn in de standaarduitvoering van een hoofdsteun voorzien. Het stuurwiel kan exact in de stand gesteld worden, die voor de bestuurder het prettigste ligt. Een „bloemlezing" uit de situatie op het bedienings- en controlepaneel maakt de complete uitrusting van de SM duidelijk: controlelampjes voor oliedruk, remdruk, handrem, remvoeringsslijtage, achterruitverwarming, dynamo, clignoteurs, buitenlichten. . . nou ja, zoveel controlelampjes dat er (te gek gewoon) een lampje is om te controleren of de controlelampjes het doen! Andere knopjes, hendels en schakelaars: voor de binnenverlichting, kofferruimte- en motorcompartimentverlichting, snelheidsmeter die tevens de remafstand aangeeft, hendel voor het bepalen van de wagenhoogte (krikken is bij de SM niet nodig, als je in hoogste wagenstand een blok onder het chassis schuift), en zo zouden we, om met Duys te spreken, nog uren door kunnen gaan.
Een apart woordje verdienen de voortreffelijke remmen en de unieke besturing. Natuurlijk is het remsysteem gescheiden, maar bovendien wordt de dosering automatisch aangepast aan de snelheid en de belasting van de auto! De remmen zijn hydraulisch bekrachtigd en als extra veiligheid blijft er ook bij een noodstop een drukreserve over.
Ook de tandheugelbesturing heeft een hydraulische bekrachtiging, die zijn taak afhankelijk van de snelheid uitvoert. Zo vermindert de bekrachtiging naarmate de snelheid toeneemt. Bij de laagste snelheden (fileparkeren) is de bekrachtiging het sterkst, zo sterk zelf dat bij stilstand van de wagen de wielen automatisch de rechtuit stand innemen!
Citroën heeft met de SM een schitterende prestigewagen op de markt gebracht, een magnifiek vlaggeschip voor de vloot. Wie ± 36 mille voor deze GT veel mocht vinden, moet we even weten dat er een rasechte Maserati-krachtbron in het vooronder zit. Bovendien kost een echte Maserati (Indy, Ghibli) altijd nog het dubbele van deze prijs.

TECHNISCHE GEGEVENS:

Motor watergekoeld, zescilinder in V-vorm
Boring en slag 87 x 75
Cil. inhoud 2670 cc
Compressieverhouding 9:1
Max. vermogen 170 DINpk bij 5500 t/min.
Inhoud koelsysteem 13 liter
Voorwielaandrijving
5 Volledige gesynchroniseerde versnellingen
Bandenmaat 195/70 VR 15 X
Acceleratie van o tot 100 km/u in 8,9 sec.
Benzineverbruik 1 op 8
Schijfremmen rondom
Accu 12 V 70 Ah
Spoorbreedte voor 152,6, achter 132,6 cm
Wielbasis 295 cm
Lengte 489 cm
Breedte 183,6 cm
Hoogte 132,4 cm (constant)
Draaicirkel 10,50 m
Maximum snelheid 220 km/u

JOHNNY GOODBYE

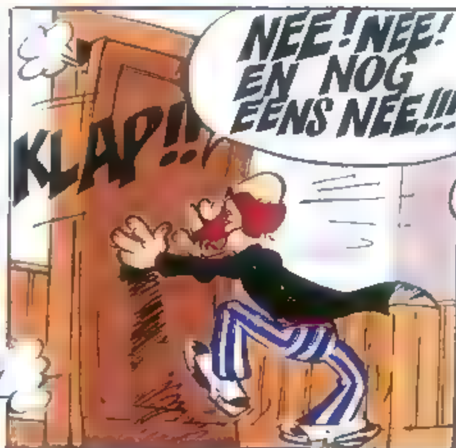

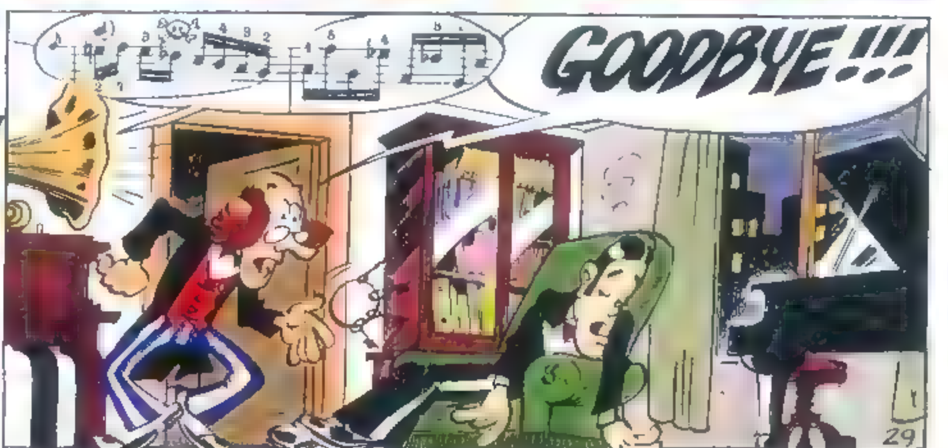

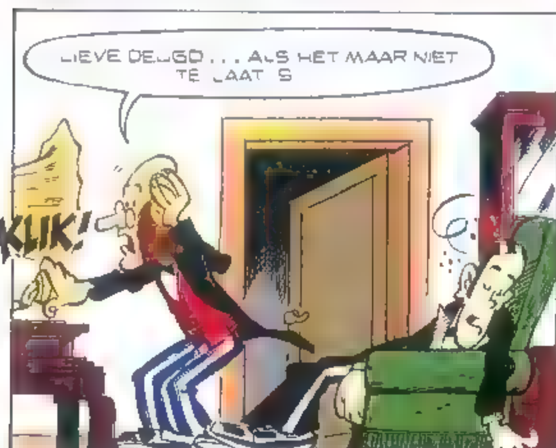

TEKST: MARTIN LODEWIJK TEKENINGEN: DINO ATTANASIO KLEUR: MARIJKE SCHOLTEN

contra FIDDLES PAGANINI

Johnny Goodbye, die van diefstal bij miljardair Stonefeller wordt verdacht, heeft op zijn beurt bedenkingen tegen Fiddles Paganini

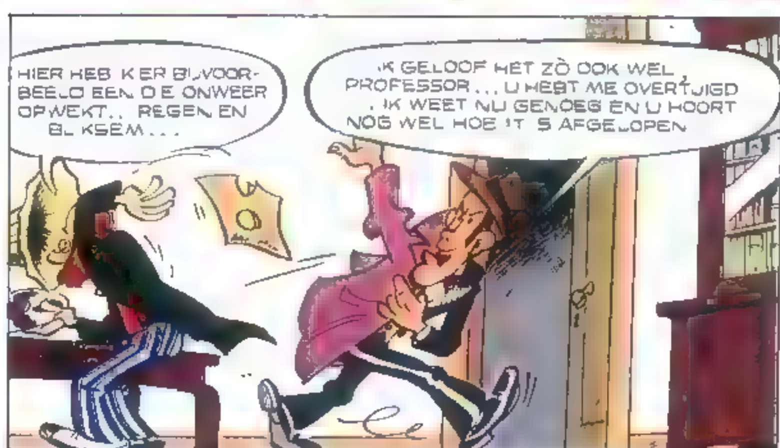

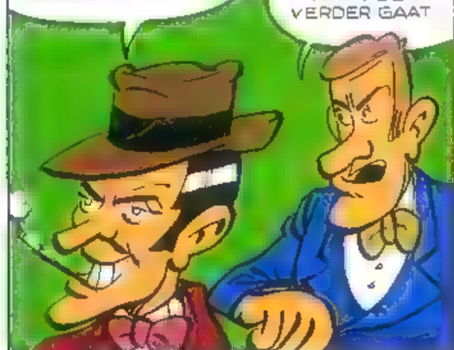

JOHNNY GOODBYE

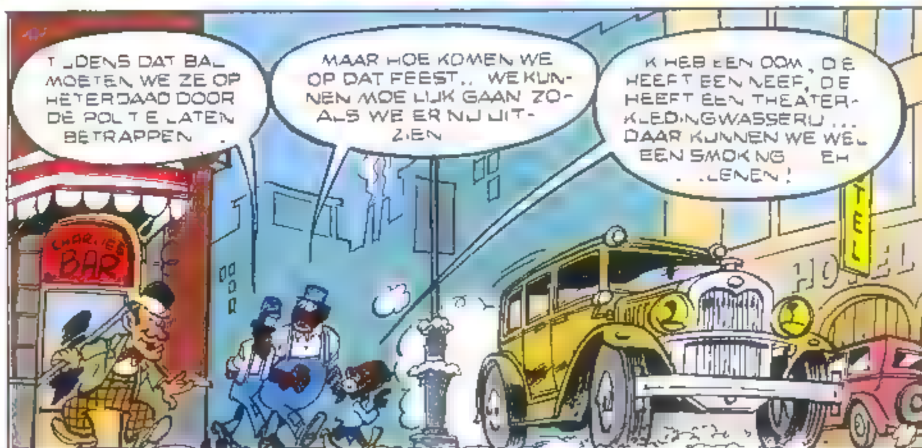

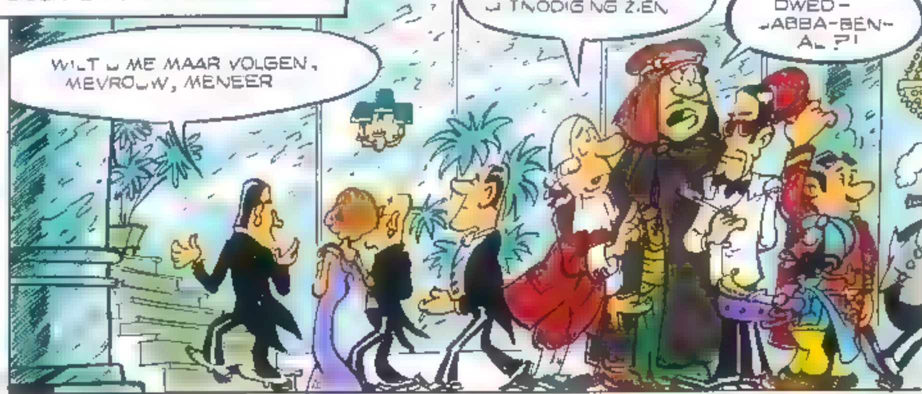

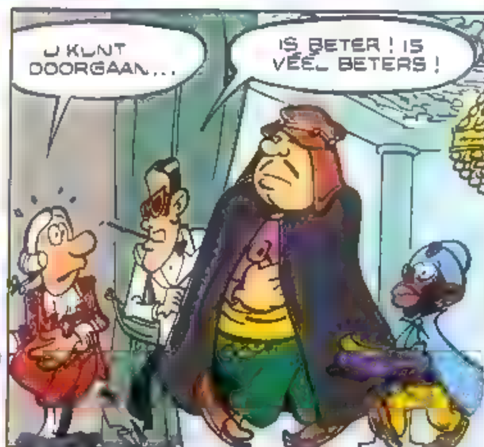

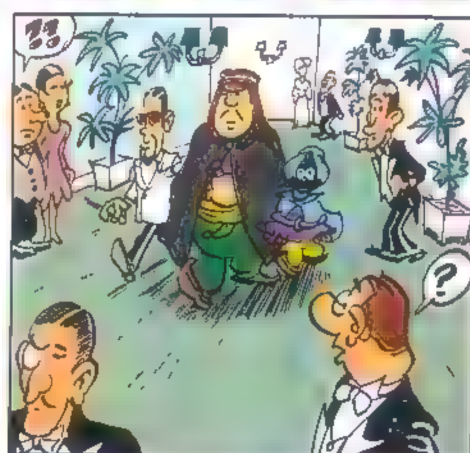
contra FIDDLES PAGANINI

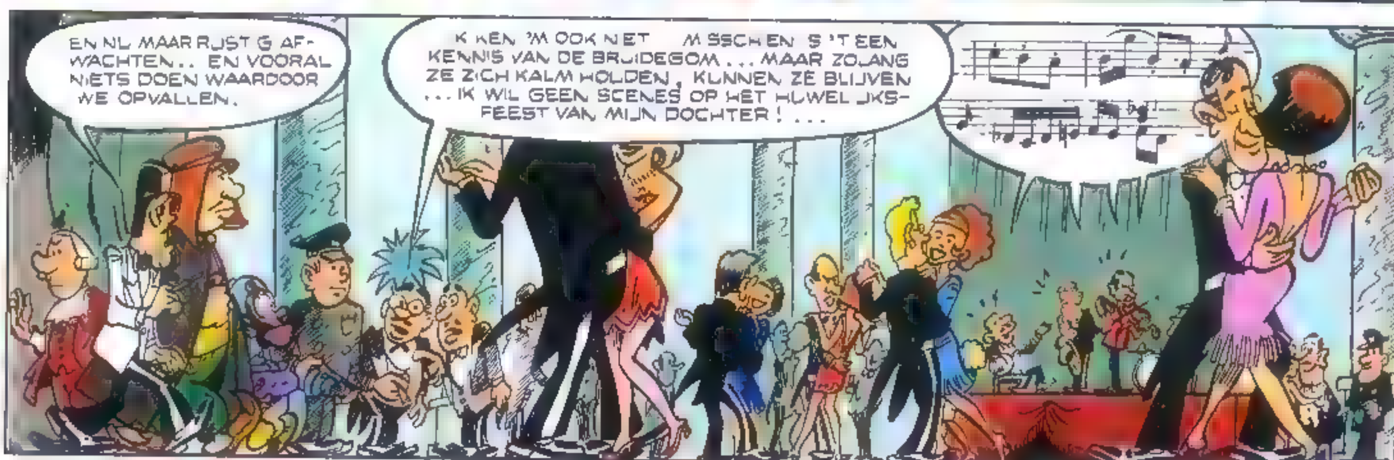

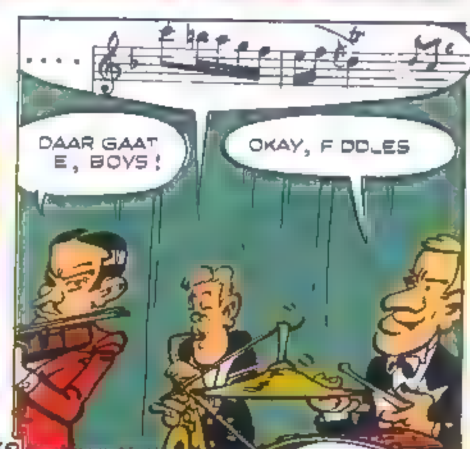

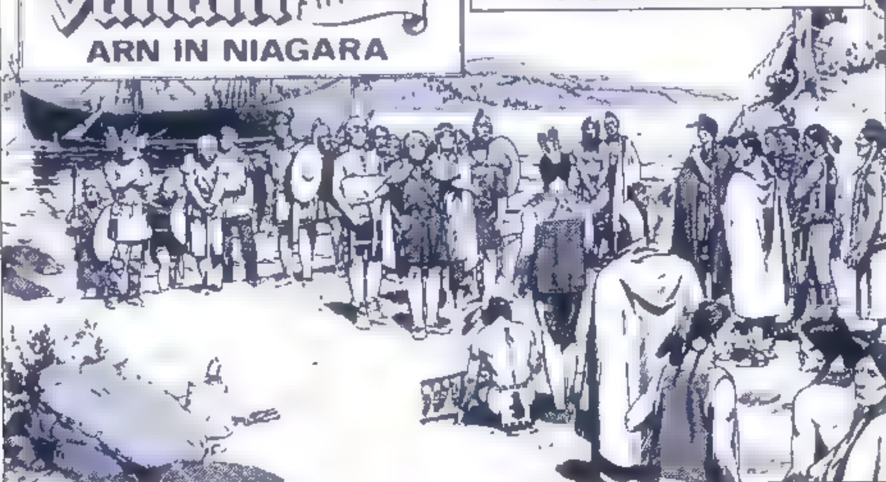

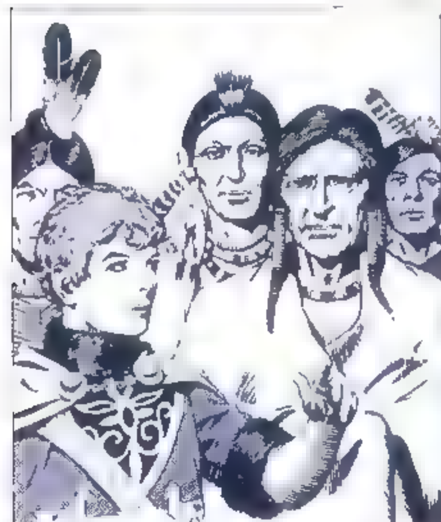
WORDT VERVOLGD

Prins Valiant
H. FOSTER
ARN IN NIAGARA
DIT WORDT DE BESLISSENDE ONTMOETING MET DE INDIANEN. ARN ZAL HUN VRIENDSCHAP EN RESPECT MOETEN WINNEN, WANT VOOR ZIJN VERDERE REIS STROOMOPWAARTS IS HIJ AFHANKELIJK VAN DEZE STAM, WIER GEBIED ZICH UITSTREKT VAN DE KUST TOT AAN DE BERGEN VER IN HET BINNENLAND...

"ALS GIJZELAARS KRIJGT U TILICUM, DE VROUW VAN BOLTAR DE ZEEKONING, EN HAAR ZOON HATHA," VERKONDIGT ARN. "U GEEFT ONS TIEN ZONEN VAN UW OPPERHOOFDEN IN GIJZELING!"

TILICUM WORDT PER KANO NAAR HET DORP GEBRACHT. HAAR VERSCHIJNING VEROORZAAKT EEN SENSATIE. ZIJ IS OMHANGEN MET FLONKERENDE SIERADEN; BOLTAR HEEFT ZIJN VROUW DE FRAAISTE EN MEEST KOSTBARE JUWELEN UIT ZIJN SCHATKIST MEEGEGEVEN

DE INDIAANSE GIJZELAARS WORDEN NAAR HET VIKINGSCHIP GEBRACHT, WAAR ZIJ ZICH VERBAZEN OVER VELE ZAKEN DIE ZIJ NOOIT GEZIEN HEBBEN EN NIET BEGRIJPEN

NU SPEELT ARN ZIJN TROEF UIT: "U BENT VRIJ, O OPPERHOOFD," ZEGT HIJ TOT ZIJN GEVANGENE. "WANT HET IS NIET GOED ALS EEN VOLK ZONDER ZIJN LEIDER IS, OOK AL GEEFT DIE LEIDER BLIJK OVER WEINIG WIJSHEID TE BESCHIKKEN."

HET GESPREK MET DE INDIANEN DUURT TOT DIEP IN DE NACHT EN MEER DAN EENS WENSTE ARN DAT TILICUM ER WAS OM HEM TERZIJDE TE STAAN. MAAR DE BELANGRIJKSTE VAN HAAR AANWIJZINGEN HERINNERT HIJ ZICH: TOESTEMMING OM HANDEL TE DRIJVEN EN TE JAGEN. ARNS WENSEN WORDEN INGEWILLIGD EN DE JONGE PRINS OP ZIJN BEURT BELOOFT DE INDIANEN TE HELPEN BIJ HUN LANDBOUW EN HUN NIEUWE METHODES TE LEREN...
15

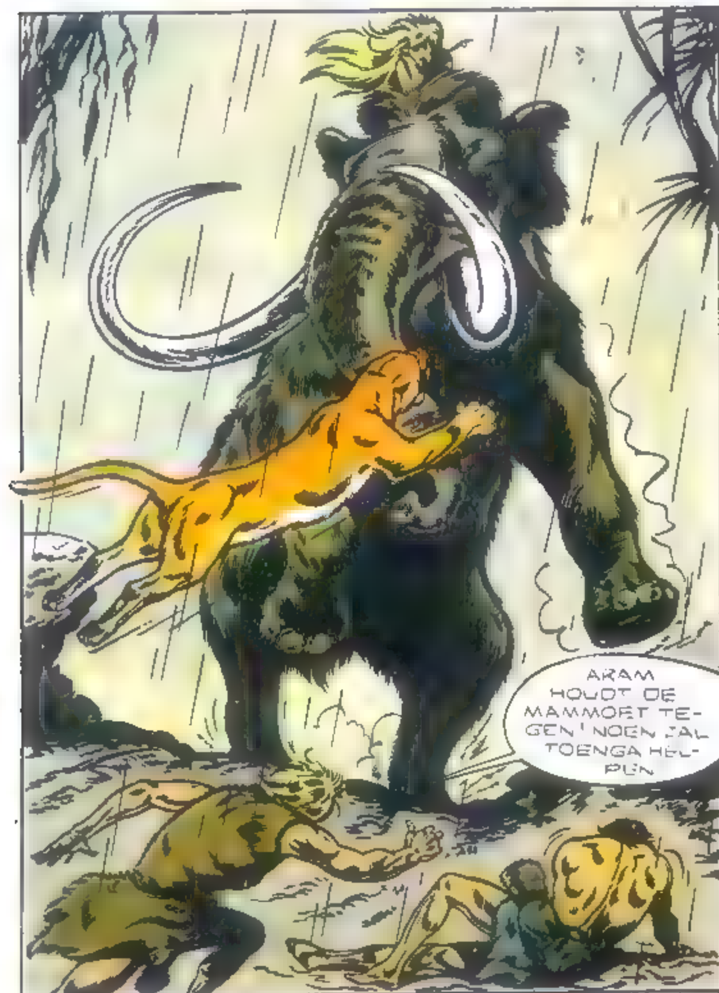

WORDT VERVOLGD

TOENGA

DOOR
E. AIDANS

VERTALING:
KAREL KERSTEN

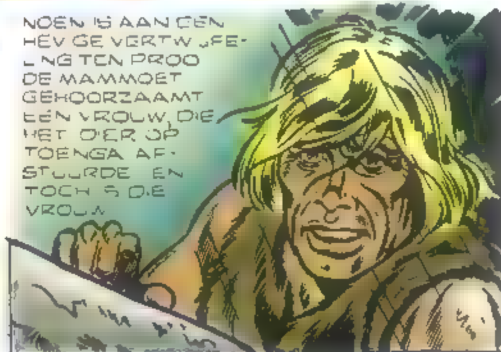

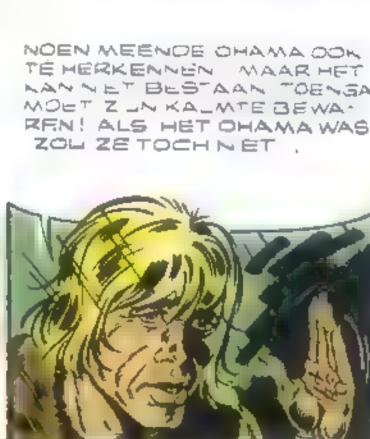

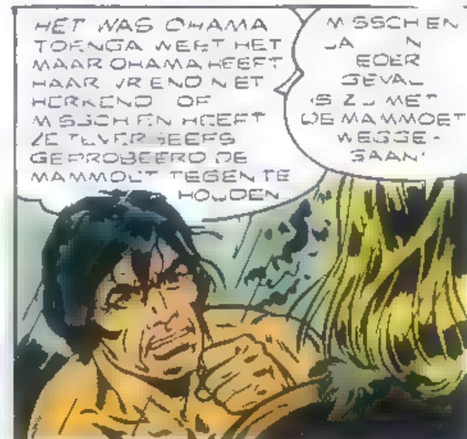

meester der mammoets

Toenga en Noen hebben Ohama teruggevonden! Maar het meisje is nu de bondgenote van de mammoets; zij wil Toenga vernietigen

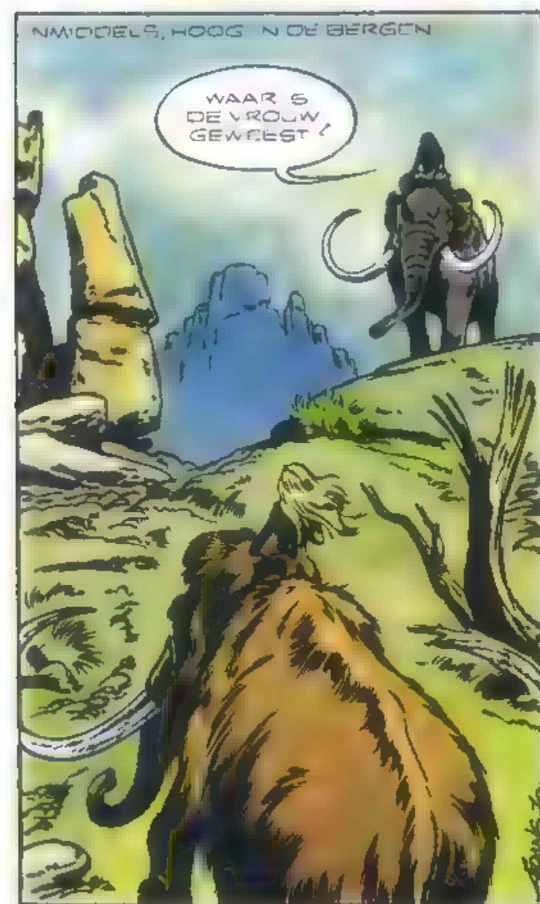

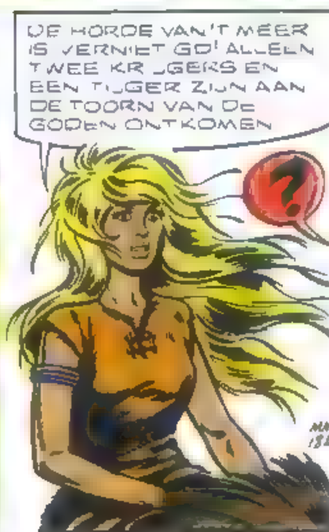

NOG OT VERVOLGD

PUZZELEN met WELLINGTON WISH

6 I R A K A

1 J IJ S E S

2 S U M

4 E M E S

7 K E E R U W L E I

8 A L D E A A R

3 A I G E P A A P

10 F I D U

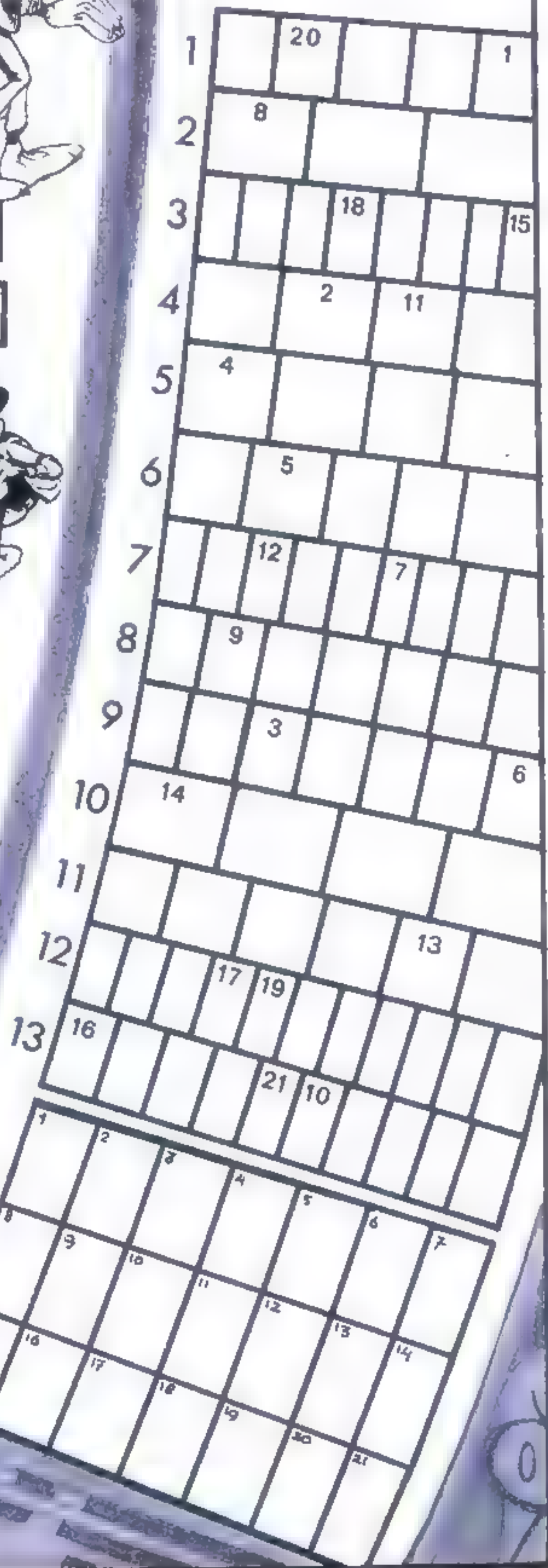
11 T A F N A Z

13 G A A T L A C H E N

9 A N K E R I A

5 V L A K

12 J E S T R O D O O R B

OP DE KRANT WAAR WELLINGTON WERKT, IS EEN WONDER GEBEURD. ER WORDT NAMELIJK EEN STUKJE OVER TROPISCHE VOGELS IN OPGENOMEN. WELLINGTON HEEFT DERTIEN ONDERSCHRIFTEN VAN PLAATJES VAN ZEER VREEMDE VOGELS. GA JE DE LETTERS VAN DIE ONDERSCHRIFTEN DOOR ELKAAR GOOIEN, DAN KOM JE UIT OP HEEL GEWONE NAMEN VAN HEEL GEWONE VOGELS. TOEN WELLINGTON ALLE ONDERSCHRIFTJES HAD VERBETERD, ZETTE HIJ ZE IN DE VORM EN ZEI: DE GENUMMERDE LETTERTJES VORMEN MET ELKAAR EEN SPREEKWOORD.

OPLOSSING VOLGENDE WEEK IN PEP OP PAG NA 3

PEANUTS

DOOR SCHULZ

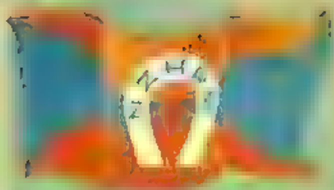

pep *plaat*

REDDINGBOTEN
LANGS ONZE KUST

Zolang er scheepvaart is, zijn er schepen vergaan. Door stormwind, mist, onbekendheid met het vaarwater en door andere oorzaken. De Hollandse kust met zijn grillige stromingen, ondiepten en steeds verschuivende zandbanken en -platen, staat al eeuwen lang bij de zeeman in een kwade reuk en dat was zeker in de tijd dat de zeilschepen bij voortdurende westerstormen maar al te vaak op onze kust strandden. De meeste kustbewoners waren in de goede oude tijd meer te porren voor het strandjutten en het plunderen van de wrakken, dan dat zij hun leven waagden om de hulpeloze schipbreukelingen te redden. Maar gelukkig kwam er in de loop der jaren toch wat meer begrip voor het reddingwerk. Steeds meer kustbewoners beseften dat het een menselijke plicht was om de in nood verkerende schepelingen uit de branding te halen. De boten en ander reddingmateriaal waren echter nog gebrekkig, zodat het vaak gebeurde dat redders samen met de geredden omkwamen. Dit was ook het geval bij de schipbreuk in 1824 van het Nederlandse fregat De Vreede: zes redders en een deel der bemanning verdronken toen de boot omsloeg. Deze ramp was voor vijf Amsterdammers aanleiding om de Noord- en Zuid-Hollandse Redding Maatschappij op te richten, de eerste reddingmaatschappij op het vasteland van Europa. Nu kon men beginnen met het georganiseerde reddingwerk met behulp van langs de kust gestationeerde reddingboten.

Al blijft een scheepsredding vaak een hachelijke en moeilijke onderneming, de kans op succes is nu met de verbeterde middelen veel groter dan vroeger met de ongemotoriseerde reddingsloepen (1). Momenteel zijn er een goede veertig reddingboten langs onze kust gestationeerd, waaronder 13 van het type Motorstrandreddingboot (2). Door de uiterst geringe diepgang (60 cm) zijn deze boten geschikt voor reddingen vlak onder de kust of op de wadden. Door middel van een waterdichte rupstractor (3) wordt de boot in zee gereden en via kabels en rollen „gelanceerd".

Wanneer een schip heel dicht op het strand aan de grond zit en de reddingboot niet gebruikt kan worden, biedt het „wipper"- of lijnwerptoestel (4) soms uitkomst. Met een elektrisch ontstoken raket (5) wordt een dunne lijn (6) naar het wrak geschoten. Aan deze lijn is een zwaardere „wipperlijn" bevestigd, waarmee de scheepsbemanning tenslotte een [illegible] tros kan binnenhalen. Hieraan komt de reddingbroek (7) te hangen, die met de wipperlijn (8) van en naar het strand getrokken kan worden. Een achttiende-eeuwse voorloper van het wippertoestel is 'n Engelse reddingmortier (9).

Voor het reddingwerk in dieper water zijn er de motorreddingboten van het type „Carlot" (10) met een lengte van ruim 20 meter, een waterdicht stuurhuis (11) en twee dieselmotoren van elk 140 pk (12). Het schip is door middel van 6 waterdichte schotten, 16 luchtkisten en 5 bodemtanks (13) in 28 waterdichte afdelingen verdeeld. Er zijn voor en achter verblijven voor bemanning en geredden (14). Er is een boven- en onderstuurhuis, waarbij in het laatste (15) de radio en radarinstallaties zijn ondergebracht. Op het voordek is een groot vangnet gespannen (16) waar schipbreukelingen vanaf een hoge scheepsromp in kunnen springen. Door een vernuftige constructie van een 5 ton zware bodemplaat, een kieptank boven de waterlijn aan stuurboord en grote luchtkisten aan bakboord, kan de boot, als hij door een enorme golfslag omgekanteld is, zichzelf weer oprichten (17). Doordat de kieptank via de zwaanshalzen (18) aan het dek ook volloopt, wordt de boot door het enorme gewicht van de bodemplaat, over het dode punt heen getrokken en richt zich binnen de minuut weer op. Tijdens deze kantelpartij stoppen de motoren automatisch.

Al is het reddingswezen door alle technische voorzieningen doeltreffender geworden — wat ook te danken is aan de nauwe samenwerking met de kustwacht, sleepboten (19) en luchtvaartdienst (20) — de inzet van de reddingbootbemanning is nog steeds de grootste waarborg voor het slagen van een reddingsonderneming.

door
Henk Tol

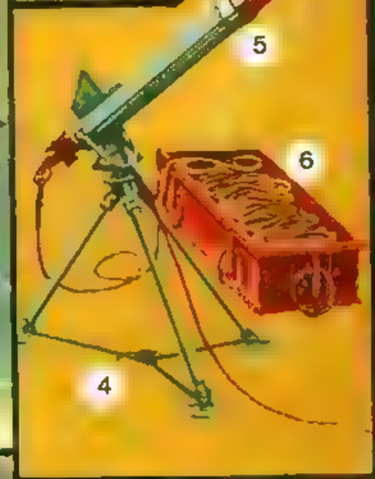

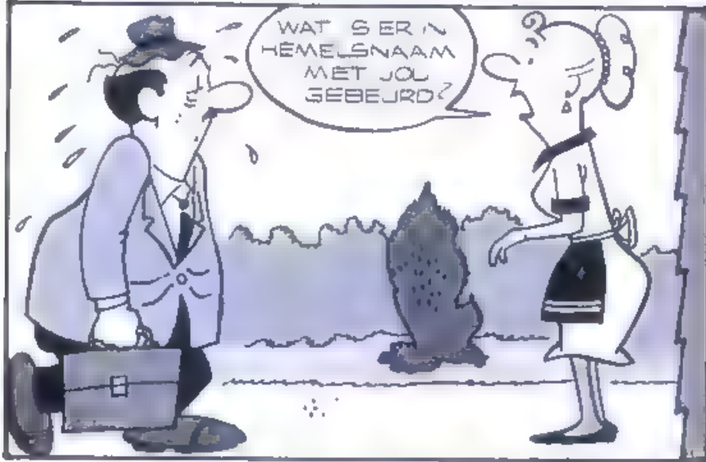

Engelbert

WIST IK MAAR WAT DE MENSEN TEGEN ME HEBBEN ..

IK BEN GEEN DIERENVRIEND !

WL

spotter

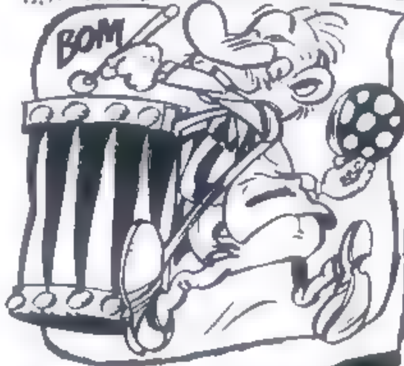
door Jan van der Voo

m'n 2e ik: 't 3e handsie

altijd GEFIETST, WEER-EN-WIND WEET-JE-WEL, MAAR JA, OP EEN DAG: ÓÓK STATUS VOOR DE DEUR: 'T OTOOTJE. 3e HANDSIE HOOR, MAAR TOCH.. LEUK SPEELGOEDJE MAN: VOORWIELAANDRIJVING →

...TROMMEL VOOR EN SCHIJF ACHTER ENNE... 'K HEB MAFFE REGEN-BANDEN

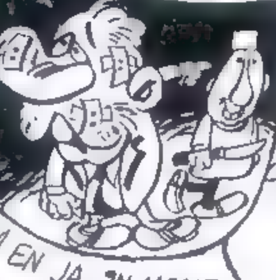

AFIJN, MET VROUW EN KOTERS IN 'T WIEKENT 'N RIJKSWEGGIE OM, WEET-JE-WEL, BEETJE BERM-REKREAATSJE, UCHE, UCHE. DACHT IK HÉÉN AL 'N PINGELTJE TE HOREN, EN TERÜG, JAWEL, DAT RAMMELTJE HAD IK NOG STEEDS.

AFIJN, IK ZIT JOFEL IN DE FIELE NAAR HUIS, WORD IK ME DAAR DOOR EEN VENT GESNÉDEN, IK STA BÓVEN OP DE REM EN JA, 'N MOOIE KETTINGBOTSING....

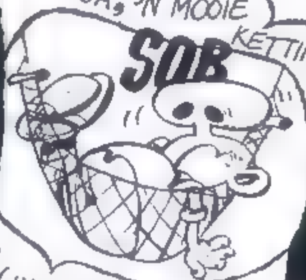

TOEN BEGON DE ELLENDE: IK HEB ME EERST LATEN UITDEUKEN TUURLIJK EN DE WEG WEER OP, MAAR 'K VERLOOR OLIE,

EN LAST VAN M'N ONTSTEKING! (IK HAD AL GEMERKT, DA'K LUI OPTROK) EN GEEF WAT MEER GAS, WAARNA IK NAAR M'N DRIE GA: **BROEMMM** LEKKE UITLAAT.

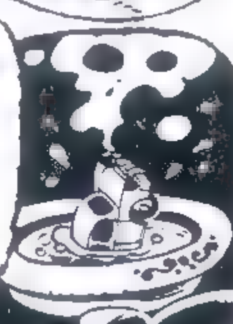

BIJ DE POMP LAAT IK ME VOLGOOIEN, IK STAP IN: **BAM** PORTIER STUK... IK TRAP 'M, KWAAD, FLINK OP Z'N STAART, DAN **KRAK!**, VERBRANDE KLEP EN **KROINK** HELE

STATUS!!... ZAKIE IN DE SOEP!

NEE ZO'N VOUWFIETS.......

DÀT IS HET PAS, MAN. DAN DOE JE METEEN WAT AAN 'T BUIKJE, GÉÉN LUCHTVERVUILING, WEER-EN-WIND WEET-JE-WEL EN STATUS, HOOR,

De Indiaanse opperhoofden en hun oorlogen: PONTIAC

EEN MESWORP VAN DE EEUWIGHEID

illustratie Hans G. Kresse *door Quint*

deel 2

Hij leefde hier alleen in de noordelijke wildernissen van Illinois, een sombere Indiaan met een lang vervlogen droom. Hij leefde daar als een trapper, jagend op de bever, de beer en de eland. Niemand die hem bezig zag met zijn vallen en het harde vilderswerk, zou vermoeden dat hij te doen had met het opperhoofd van de Ottowas die eens achttien stammen in opstand bracht en Noord-Amerika van het Ontario-meer tot aan de Mississippi in vlammen zette. De man, die door zijn geniale tactiek acht sterke forts wist te bezetten en wiens naam eens vol ontzag en haat door de Engelsen werd uitgesproken. Pontiac! Niemand die deze magere, kale roodhuid op zijn gevlochten sneeuwschoenen zijn strikken en vallen zag uitzetten zou op de gedachte komen dat eens voor dit lelijke, door pokken geschonden hoofd 200 Engelse ponden werden uitgeloofd.

De grote dagen van Pontiac waren voorbij. Als hij 's avonds in zijn hut zat en gehuld in zijn versleten deken in het vuur staarde, dacht hij misschien terug aan zijn glorietijd, terwijl buiten de eindeloze winterstormen aangierden over de uitgestrekte bossen en bevroren meren. Als jongeman had hij de bevriende Fransen geholpen in hun landoorlog tegen de Engelsen, en later na de Franse nederlaag, alle Algonkianstammen verenigd tot één enorm leger, de Ottawas, Objibwas, Shawnees, Delewares en was opgetrokken tegen de triomferende Engelsen. Geen enkel opperhoofd had ooit zo'n succes gehad. Hij zag kans alle Engelse forts in te nemen, op twee na. Maar de Indiaanse strategie en instelling bleken niet geschikt voor een langdurige oorlog. Er was niet voor voorraden gezorgd en de mannen moesten tegen de herfst op jacht als ze wilden voorkomen dat hun families die winter van honger zouden omkomen. Pontiac wist hen nog lang tegen te houden. Maar na een paar kleine nederlagen lukte hem dat niet meer. Bovendien werden velen aangetast door een onbekende ziekte, die de vijand had meegebracht naar het gebied van de Ottawas, de pokken. En tot overmaat van ramp viel dat jaar de winter ongewoon vroeg en streng in. De stamhoofden raakten in paniek en Pontiac zag ze met hun manschappen wegtrekken naar hun jachtgronden. Niet door zijn tegenstanders, maar door zijn eigen mannen werd hij verslagen, toen ze zich tegen hem keerden omdat die verschrikkelijke winter hun families deed verhongeren. De slimme Engelsen maakten meteen van de algemene verbittering gebruik door een prijs op zijn hoofd te zetten. En Pontiac moest vluchten. Maar zodra het voorjaar kwam, keerde hij terug en reisde met ware doodsverachting langs de verschillende stammen, door wie hij vaak vijandig ontvangen werd. De vechtlustige krijgers van vorige zomer hadden nu nog maar één verlangen, vrede met de machtige Engelsen te sluiten, zodat ze weer hun pelshandel konden drijven. Ze wensten liever als verschoppelingen te mogen leven, dan als helden te sterven. Pontiac hield lange, grimmige redevoeringen, waarin hij voorspelde dat ze zich op genade of ongenade aan de vijand zouden overgeven als ze niet bleven strijden, maar er werd niet meer naar hem geluisterd.

Zo kwam hij ertoe, in augustus van het jaar 1765, namens zijn volk vrede te sluiten met de Engelsen, in Fort Detroit, dat hij eens zo fel belegerd had. De militairen, die daar bijeengekomen waren om over het lot van de overwonnen Indianen te beslissen, behandelden het opperhoofd tot zijn verbazing met veel respect. Maar de houding van zijn eigen mensen dreef hem in ballingschap... Na het tekenen van het verdrag, waardoor er van de vroegere vrijheid en rijkdom van de Algonkian-stammen bijna niets overbleef, trok Pontiac zich verbitterd terug in de wildernis van Illinois.

Het was heel vroeg in het voorjaar van 1769 dat Pontiac zijn stapel pelzen bijeenbond en in zijn kano van berkebast laadde. De stroom, die naar het grote meer leidde, was nog maar pas ontdooid en het water was onstuimig en ijzig koud. Mijlen verder in de wildernis, waar de ri-

vier in een loodrechte, moordende waterval omlaag stortte, was hij genoodzaakt aan land te gaan en van zijn kano een slede te maken. Daarom vertrok hij vóór de laatste sneeuw gesmolten was. Na een zware tocht over de beboste oever kon hij verder afdalen tot aan het dorp Cahokia, waar hij zijn pelzen van de hand zou doen.
Terwijl hij zijn smalle, breekbare kano de brullende stroom afpeddelde, genoot hij van zijn behendigheid en durf. Zodra de zon verdween sloeg hij op de oever zijn kamp op. Bij een klein waakvuur zat hij te luisteren naar de nachtgeluiden, op zijn hoede hoewel hij niets te vrezen had. Vijanden had hij niet meer. In dit gebied leefden alleen Indianen, die tot dezelfde stammengroep behoorden als hij.
Eenmaal goed en wel voorbij de gevaarlijke stroomversnellingen en de waterval, had hij geen haast meer.
Die lange tocht naar Cahokia was Pontiac voor het eerst weer een beetje gelukkig. De vrolijkheid waarmee na de lange barre winter de lente terugkeerde, miste zijn uitwerking op hem niet. Hoe grimmig zijn ervaringen ook geweest waren, hij kon onmogelijk somber blijven temidden van al dat nieuwe, luidruchtige leven. Als rechtgeaard Indiaan was hij een natuurkind, levend met de seizoenen, en de grote Pontiac — hoe berekenend en kil ook in de strijd — moest zich aan zoveel jeugdige vrolijkheid gewonnen geven. Terwijl hij de sneeuw op de wildpaden zag wegsmelten en overal het geluid van stromend water hoorde, de trekvogels zag terugkeren om in het jonge groen elkaar de beste broedplaatsen te betwisten, de beer na zijn winterslaap voor zijn hol betrapte met zijn ruige vel zwabberend om zijn magere lijf, de bevers vrolijk met hun staart op het water hoorde petsen, kortom, terwijl de lente explodeerde in de ontwakende wildernis van Illinois trok Pontiac naamloos en geheugenloos over de wildpaden, welgemoed als ieder natuurkind in het voorjaar.
Maar onvermijdelijk voerde de hoge, bruisende stroom, gestuwd door het dooiwater dat van de bergen kwam, hem naar Cahokia en daar wachtte de pelshandelaar op hem en op de trappers, die uit de verre omtrek kwamen om hun buit te verkopen. En mèt de pelshandelaar wachtten de kooplui, die geweren en munitie, suiker en zout, sieraden en rum aan de jagers hoopten te slijten.
Pontiac was hier vroeger vaak geweest, en na de nederlaag ook nog wel eens, maar toen was hij kort gebleven, niet in de stemming om deel te nemen aan de vrolijkheid van de bijeengekomen jagers, die blij waren met deze afwisseling en aanspraak na maanden van eenzaamheid. Ditmaal ging het anders, want hij ontmoette bij de pelshandelaar een oude vriend, die hem altijd trouw was gebleven en voor hij het wist liet hij zich meevoeren naar een vrolijk gezelschap van trappers en hun families. Daar werd druk gepraat en gelachen, de rum vloeide rijkelijk en de oude, door littekens gehavende vriend, kwam dicht bij hem zitten, een fles tussen de knieën geklemd, om herinneringen aan roemrijke wapenfeiten op te halen.
Tot diep in de nacht deed Pontiac zich te goed aan de warmte van vriendschap, alcohol en vuur, en toen de maan hoog stond, danste hij met zijn oude vriend de beroemde krijgsdansen van de Ottawas, al was het wat wankel, en al leidden die dansen geen nieuwe, legendarische veldslagen in.
Onder de Indianen die langskwamen en stilstonden om toe te kijken bevond zich een jonge Kaskaskia. Het was een jongeman, die bij geen der andere Indianen in hoog aanzien stond, want hij hield zich afzijdig. Zijn gezicht had een wat domme, jaloerse uitdrukking. Hij bleef toekijken, ook terwijl de anderen allang weer waren verdergelopen, en na een tijdje knikte hij een paar maal, alsof hij zichzelf van iets moest overtuigen.
De Kaskaskia had veel over het opperhoofd gehoord, maar wat hij het best onthouden had, was dat er eens door de Engelsen een prijs van 200 ponden voor Pontiac's hoofd was uitgeloofd. Iedereen had kunnen begrijpen dat na het sluiten van het vredesverdrag in Detroit, van enige prijs natuurlijk geen sprake meer was. Iedereen had er rekening mee gehouden, dat de man die de prijs zou durven opeisen, de wraak van Pontiac's oude vrienden niet zou kunnen ontlopen. Maar deze jongeman was niet zo snel van begrip. Alles wat hij bedenken kon terwijl hij naar het dronken opperhoofd keek, was... 200 ponden.
De maan begon al te verbleken toen Pontiac afscheid nam en wankelend op weg ging naar zijn kano. Hij was dronken, ja, maar niet zo dronken dat hij niet wist hoe beroerd hij zich morgen zou voelen, en dan wilde hij liever alleen zijn.
Hij waggelde zwaar en beneveld door de zachte voorjaarsnacht naar de rivier om zijn roes uit te slapen en sloeg geen acht op de schaduw die hem volgde. Hij hoorde op het laatste moment nog wel iets achter zich, draaide zich log om, maar toen had de moordenaarshand hem al getroffen. Met een mes in de rug, van achteren neergestoken, viel Pontiac, de grote leider van de Ottawas, neer. Hij lag daar te sterven zonder dat er iemand bij hem was in zijn laatste momenten, zonder dat hij begreep waarom dit hem overkwam. Hij rolde zich op zijn rug in de modder en staarde omhoog naar de wijde lentehemel boven de bossen, en zag de sterren doven in het eerste licht en stierf.

Gerben Karstens:

SEIZOEN VAN DE WAAR

tekst: Karel Kersten foto's: Tonny Strouken

HEID

Nadat Gerben Karstens in zijn laatste amateurjaar ('64) samen met Jan Pieterse, Eef Dolman en Bart Zoet de gouden medaille in de Olympische ploegentijdrit had gewonnen, werd hij behalve met het afgekauwde „Leidse notariszoon" ook wel gesierd met de omschrijving „de jonge wielergod". Inderdaad was Gerben één van de grootste beloftes voor hem leek een schitterende carrière weggelegd. In zijn eerste jaar als professional maakte hij zich zonder meer waar, met etappe-overwinningen in de Ronde van Spanje en de Tour de France, met sprinttriomfen in criteriums, met zijn overwinning in het Criterium der Azen en met het winnen van zijn eerste klassieker, Parijs-Tours. „In je eerste jaar als prof moet je helemaal op eigen benen staan," vertelde „De Karst" toen. „Niemand geeft je raad. En wat gebeurt er dan? Dat je de ene koers na de andere rijdt, bang dat je jezelf niet waar zult maken." En bijna profetisch voegde hij eraan toe: „Dan loop je het risico dat je jezelf overlaadt, dat je je lichaam uitput." Het seizoen daarop, tijdens het wereldkampioenschap op de Nurburgring in 1966, merkte „de jonge wielergod" (toen tevens nationaal kampioen) voor het eerst dat er ook aan zijn geweldige atletische vermogens grenzen zijn gesteld. Dat je jezelf niet ongestraft kunt blijven uitputten. Hij waagde de sprong naar de regenboogtrui, halverwege de koers nog in gezelschap van de Belg Planckaert, later op z'n dooie eentje. Hij haalde het bij lange na niet: zijn dapperheid werd even loffelijk als onvolwassen genoemd. Maar Karsten kòn in die tijd niet anders dan zich volkomen leegfietsen. Opgestelde plannen golden niet voor hem, meer dan eens lapte hij de welgemeende raadgevingen van zijn ploegleiders (Pellenaars, Plaud) aan z'n laars. Geen wonder dan ook, dat hem de rekening werd gepresenteerd! Iedere jonge prof moet wel eens op de blaren zitten, maar de moeilijkheid met Gerben was, dat hij uitzonderlijk grote en uitzonderlijk veel tegenslagen te verwerken kreeg. Zijn lichaam ging gaandeweg slechter functioneren, hij zou een hartafwijking hebben, hij kampte met een nieraandoening, met geelzucht, met allerlei ongemakken en kwalen.

Na de Tour '67 ging het snel bergafwaarts met Karstens. Hij maakte geen uitslagen meer, hij geraakte uit de belangstelling. Ook met zichzelf had Gerben het te kwaad, zo erg zelfs, dat hij zich in een ziekenhuis in Oegstgeest onder behandeling stelde. De grootste morele dreun kreeg hij toegediend door een artikel in een Nederlands sportblad, waarin zonder meer beweerd werd dat Karstens door een overmatig gebruik van stimulerende middelen geestesziek zou zijn en voor de wielersport verloren was. Later moest het blad deze smerige smaad op gerechtelijk bevel herroepen, maar het kwaad was toen gedeeltelijk al geschied.

Kees Pellenaars, de man die Karstens beter dan wie ook kan beoordelen heeft een heel wat beter gefundeerde en acceptabeler verklaring voor „het drama Karstens": „Gerben kreeg het moeilijk omdat hij ontdekte dat hij niet all round was. Daar kon hij niet tegen. Ik heb van alles gedaan om hem te doen beseffen dat hij een geweldige coureur is die in klassiekers tot grote prestaties kan komen, maar dat hij als ronderenner nu eenmaal nooit tot de uitblinkers zou behoren. En dat is helemaal geen schande, er zijn genoeg grote vedetten geweest die in meerdaagse wedstrijden tekort kwamen.

Maar Gerben wilde de absolute supercoureur zijn. Iedereen heeft hem ook altijd bewierookt alsof hij er een was. En toen het moeilijker ging, toen hij de tol voor te grote inspanningen moest betalen, tja, toen stortte hij in elkaar. Hij kon niet accepteren dat hij niet zo goed was als ze altijd zeiden."

Gerben Karstens kwam eerzuchtiger dan ooit terug uit Oegstgeest, maar niettemin werd ook '68 een zo goed als verloren jaar, omdat wederom allerlei kwalen en ziektes zijn plannen doorkruisten. Men noemde hem al „de vergeten Karstens" en eigenlijk is hij dat gebleven, totdat hij aan het einde van het seizoen '69 onverwachts zijn tweede klassieker won, de superzware Ronde van Lombardije. „Karstens is terug", schreeuwden de kranten om het hardst. Jammer voor hem werd twee weken nadien bekend gemaakt, dat hij positief had gereageerd op een dopingonderzoek. Natuurlijk bleef Karstens het gebruik van dope ontkennen en inderdaad, het was een dermate vreemde en onfrisse affaire, dat niemand ooit met stelligheid heeft durven beweren dat „De Karst" geslikt had, temeer niet daar hij bij zijn ploegleiders en collega's bekend stond als de jongen die „schoon" reed.

Niettemin moest Gerben voor de zoveelste maal de pijn van een morele klap in het gezicht verbijten. En — het wordt een eentonige opsomming — ook het seizoen '70 ging goeddeels verloren. In het voorjaar maakte hij nog redelijke uitslagen (twee in Milaan-San Remo, negen in Parijs-Roubaix, vijf in Ronde van België), maar drie dagen voor het Nederlands kampioenschap werd hij ziek (geelzucht), en wéér kon hij fluiten naar overwinningen. De jonge wielergod begon langzamerhand een god op jaren te worden. Minder sterke karakters dan hij zouden de racefiets allang aan een buurjongen verkocht hebben. Gerben echter heeft geleerd wat „afzien" betekent, in de koers en in een loopbaan. Hij héeft afgezien, geleden. Maar kapot is hij niet! Het duidelijkste bewijs van het vertrouwen dat hij waard is, heeft Kees Pellenaars geleverd, die Karstens in zijn nieuwe ploeg opnam en van hem zei: „Let op hoe Gerben rijdt dit seizoen. Voor mij gaat hij tot op de bodem, let op."

Het seizoen is nog jong. Gerben heeft in ieder geval in de voorjaarsklassieker Milaan-San Remo (foto, met Merckx en Gösta Pettersson) getoond nog niet opgebrand te zijn, hij reed een bekeken koers (Merckx won uiteraard) en werd in de sprint van het peloton alleen door Basso, een van 's wereids snelste spurters teruggewezen. Maar of hij de woorden van „Den Pel" waarmaakt zal nog moeten blijken: dit is voor Gerben Karstens het seizoen van de waarheid.

Roodbaard

TEKST CHARLIER
TEKENINGEN: HUBINON
VERTALING: JAN DE ROOIJ

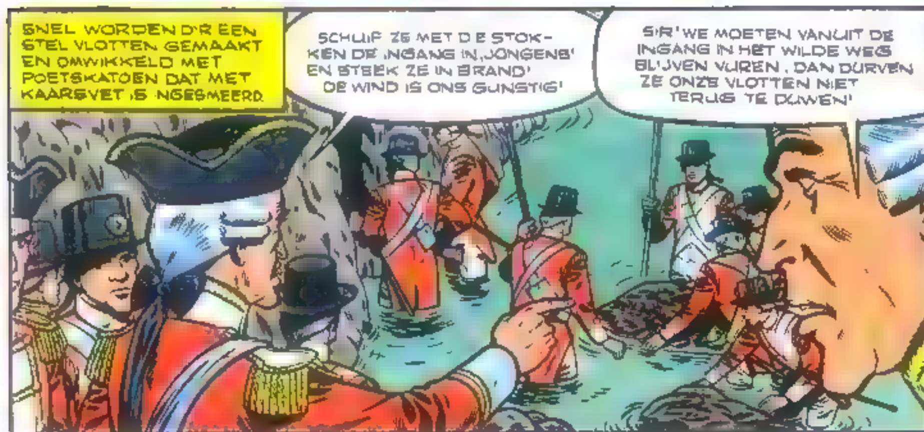

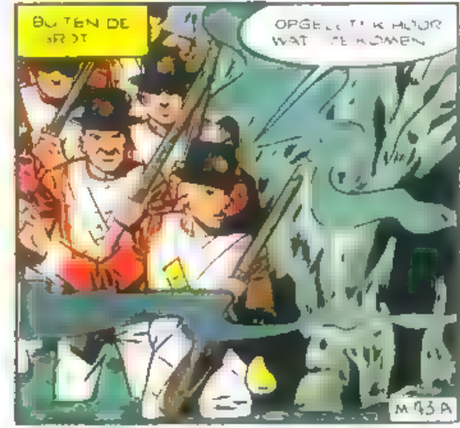
DE AFREKENING

De aanval van de Engelsen kan door Roodbaard en zijn mannen worden afgeslagen Maar Budinglow laat het er niet bij zitten

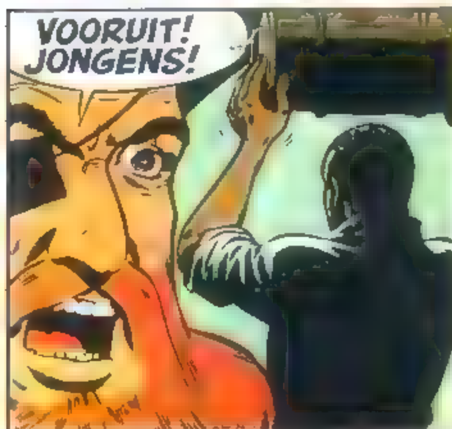

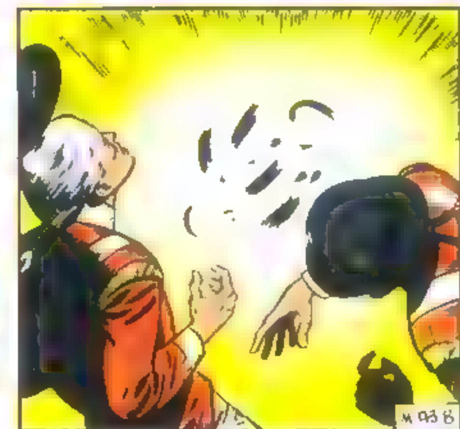

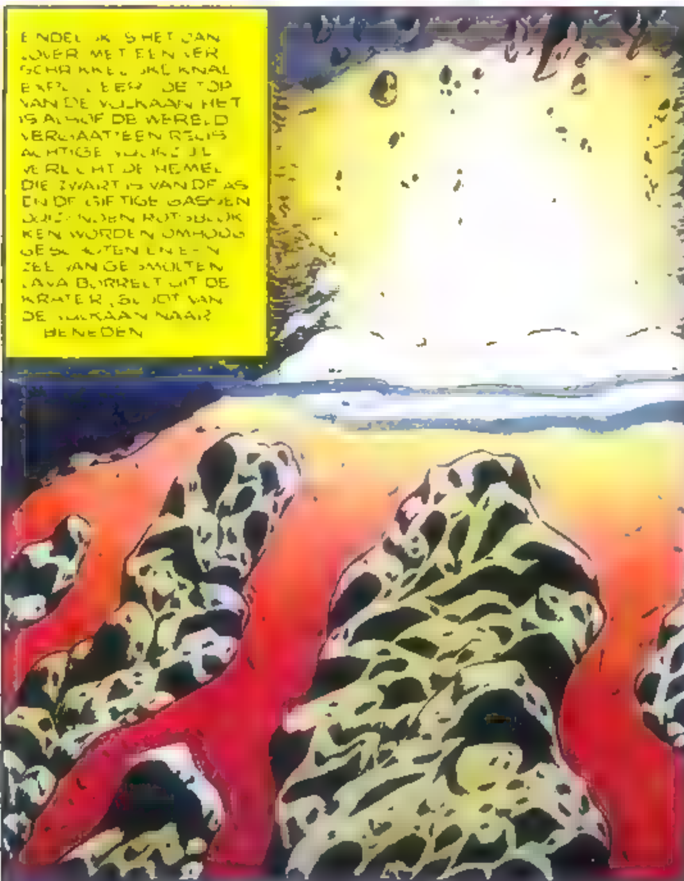

Roodbaard

DE AFREKENING

WORDT VERVOLGD

WAAROM MOET EEN GESCHIEDENISBOEK ALTIJD ZO SAAI ZIJN...?

ROBESPIERRE, een naam die saai klinkt omdat hij tussen jaartallen en andere oninteressante zaken in ieder geschiedenisboek staat. Maar leer hem eens beter kennen! Een man die vocht voor de armen; die voor de rijke adel maar èèn oplossing wist: het hoofd eraf. Een man die de kern was van dat gruwelijke romantische gebeuren dat we kennen als de Franse Revolutie. Maak kennis met ROBESPIERRE zoals hij werkelijk was. Met de spannende tijd waarin hij leefde. Hij is het onderwerp van het nieuwste deel uit die grandioze serie:

DE GROTEN VAN ALLE TIJDEN

PRIJS: 7,95

ABONNEES 6,50

Zie je de wederverkoper niet, bestel dan per briefkaart bij De geïllustreerde Pers NV, Postbus 497, Amsterdam. Het boek wordt dan spoedig thuisbezorgd.

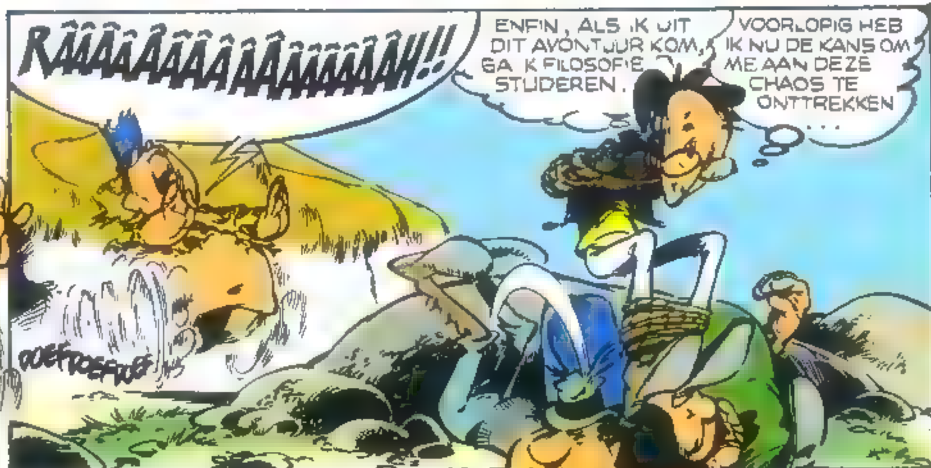
Nog verkrijgbaar in de serie
DE GROTEN VAN ALLE TIJDEN:

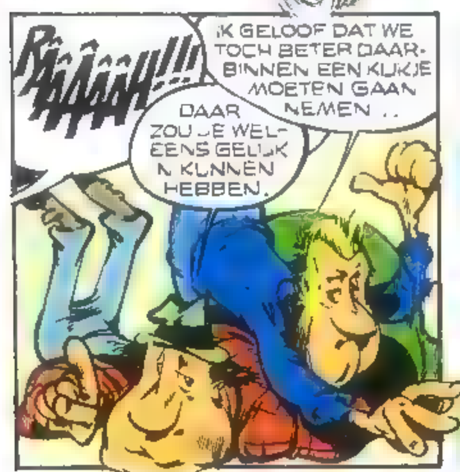
NAPOLEON
LEONARDO DA VINCI
DE ZONNEKONING
MOZART
REMBRANDT
PETER DE GROTE
CHOPIN
MOHAMMED
COLUMBUS
MICHELANGELO
BEETHOVEN
CAESAR
BOEDDHA

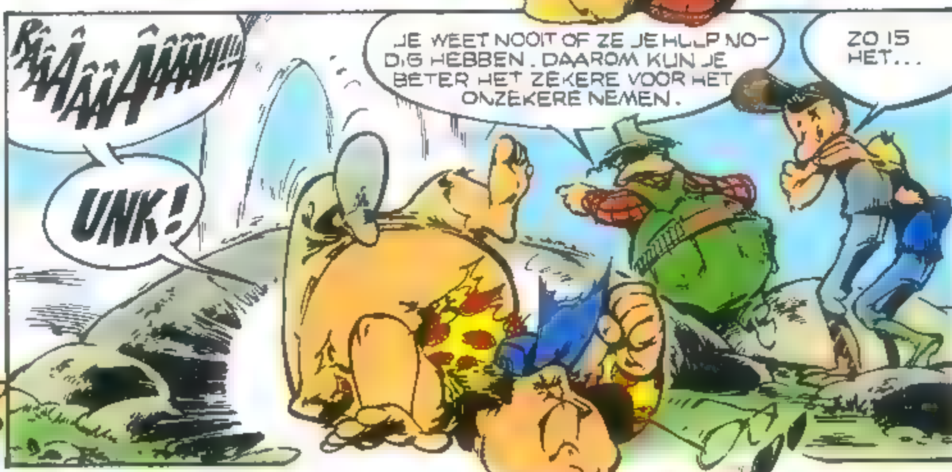
WELLINGTON WISH

TEKST EN TEKENINGEN: FRED JULSING

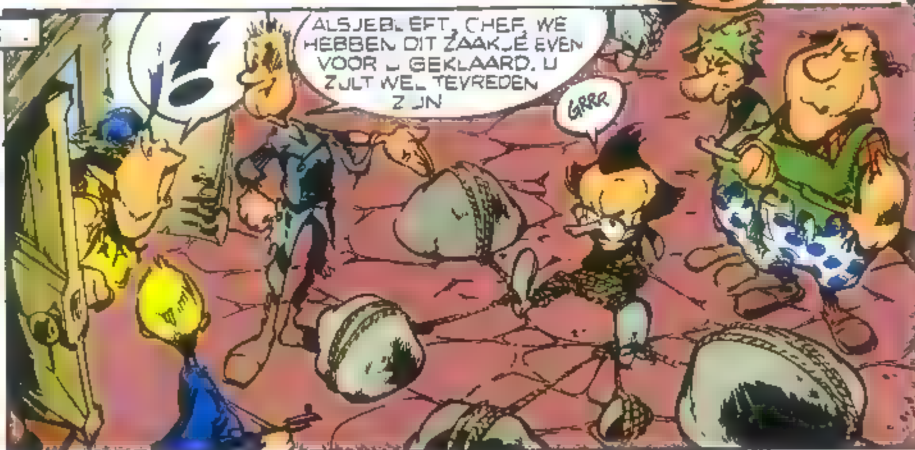

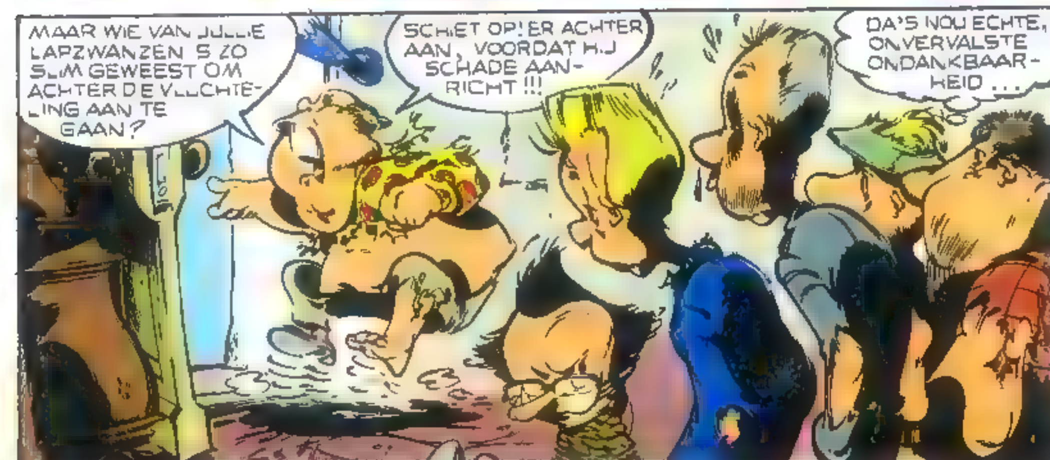

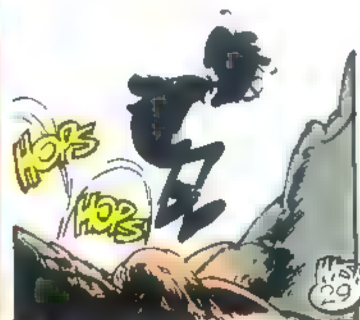

WISH EN SCHADE AANRICHTEN? ZOU DAT NIET WAT STERK OVERDREVEN UITGEDRUKT ZIJN?

onze man in TRISTAN DA CUNHA

Wellington, Othello en Ernie zijn gevangen genomen door Uncle Louis, het zogenaamde opperhoofd van Tristan da Cunha

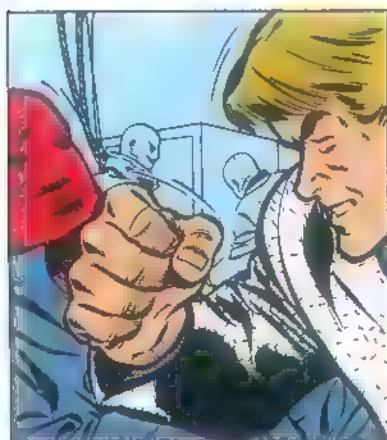

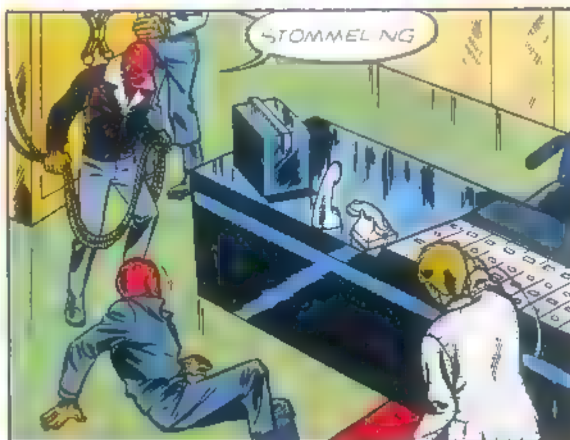

WORDT VERVOLGD

RIK RINGERS

DOOR TIBET
EN DUCHATEAU
VERTALING: ED SMITS

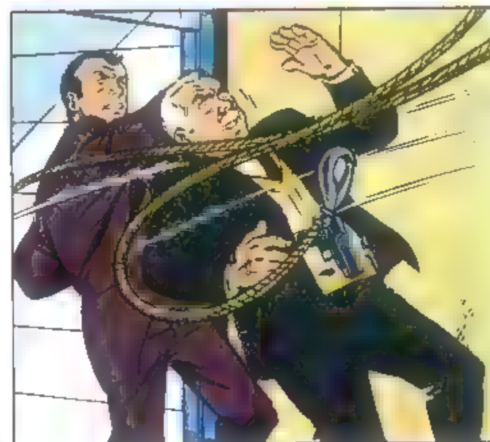

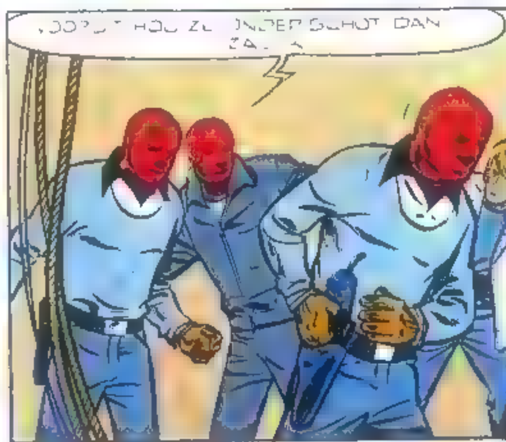

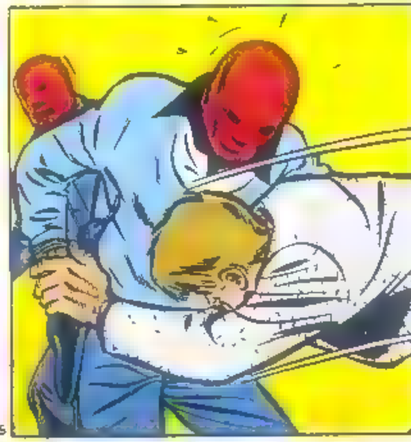

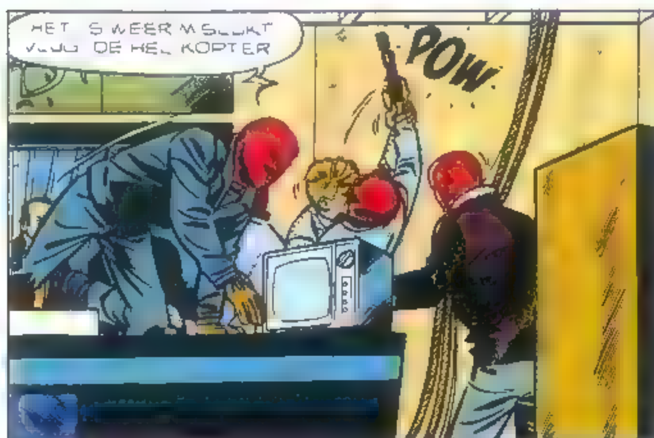

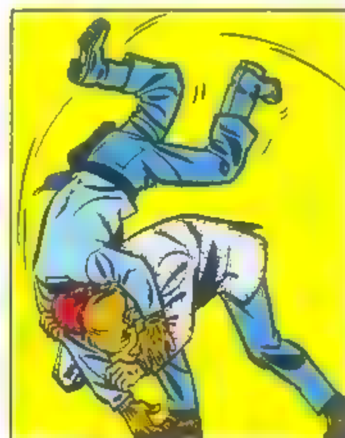

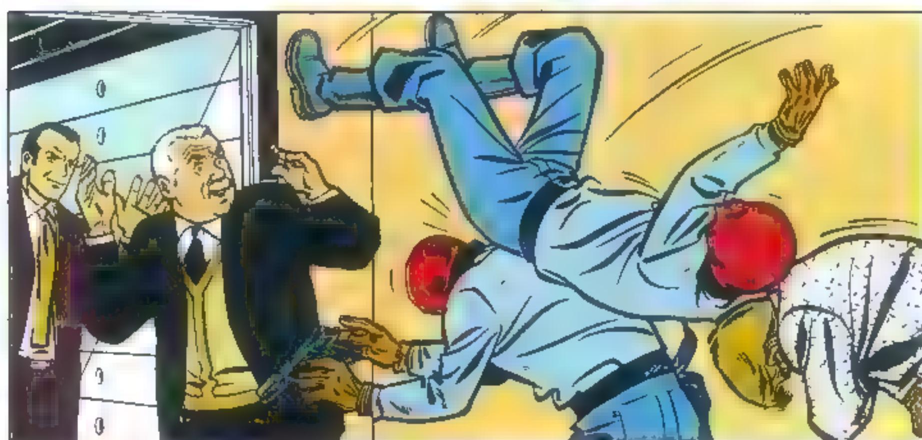
DE DUBBELGANGER

Bij de tweede poging van de schurken om de documenten in handen te krijgen wordt Rik gegrepen, maar geeft zich niet gewonnen

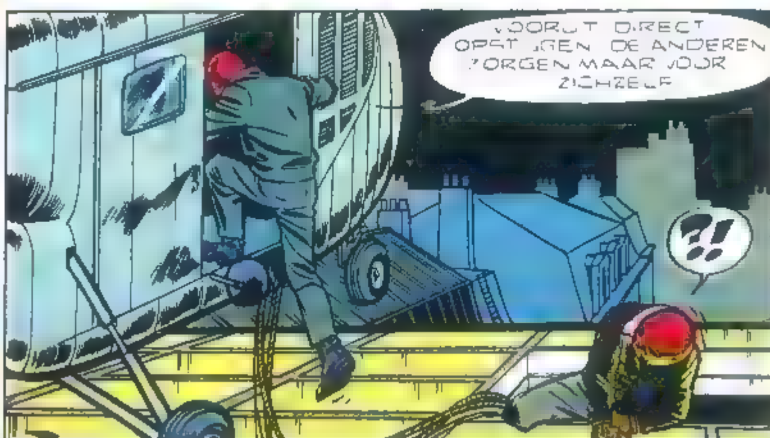

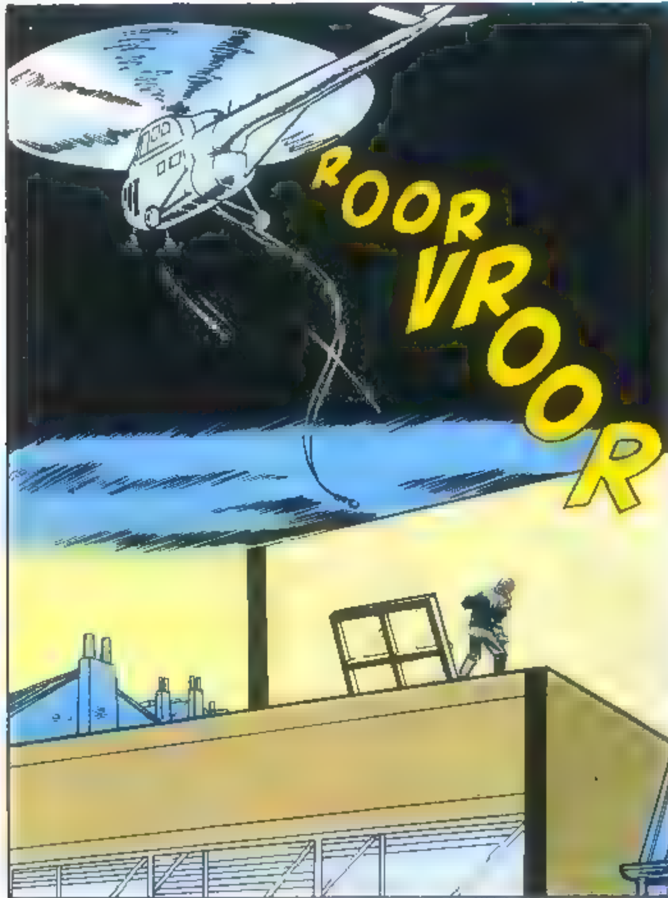

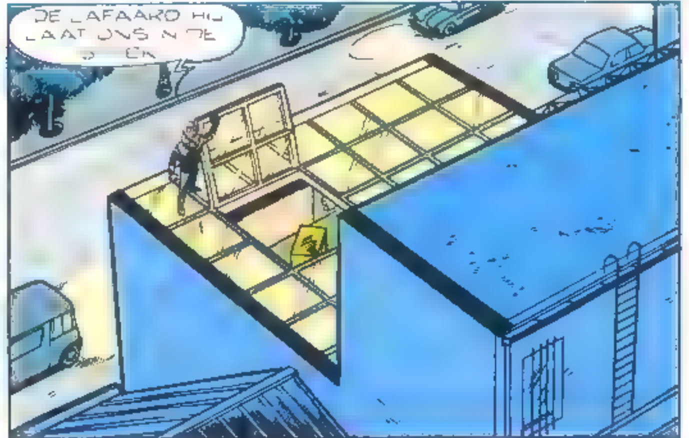

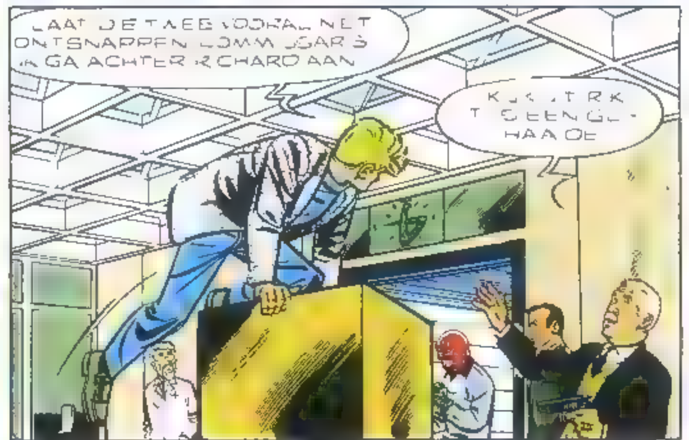

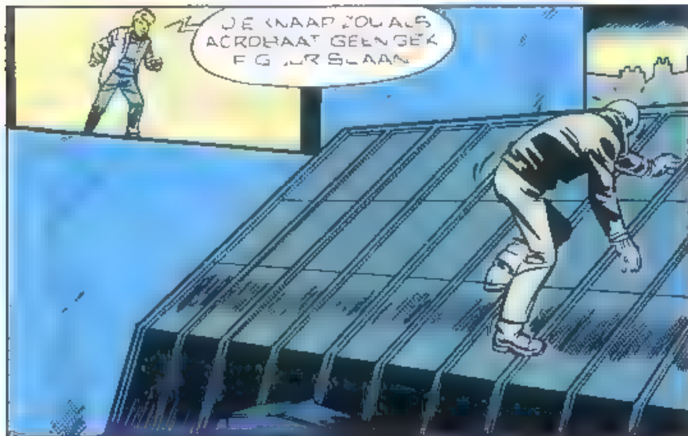
RIK RINGERS

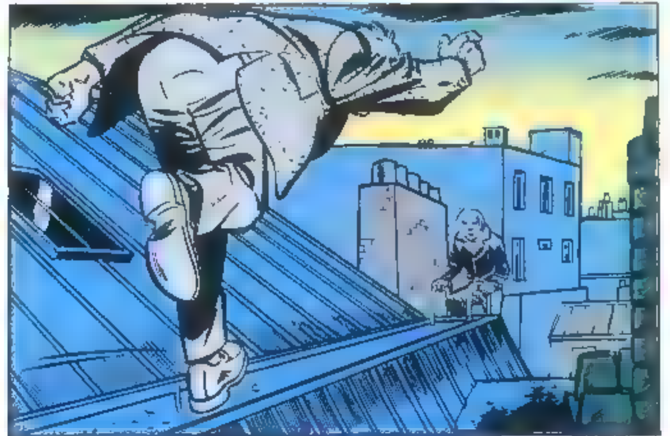
DE DUBBELGANGER

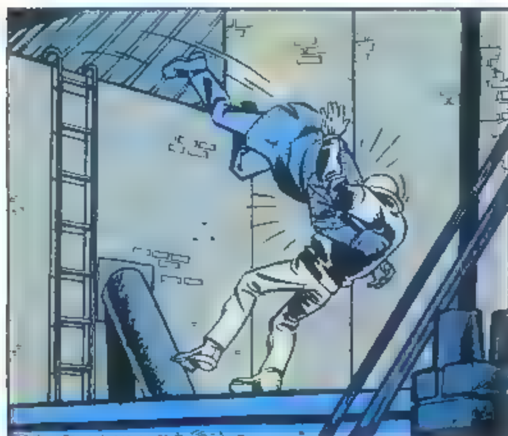

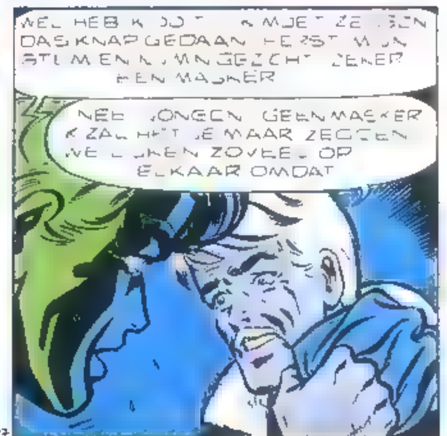

27

WORDT VERVOLGD

DIT MAG JE GEWOON NIET MISSEN

4 geweldige Walt Disney boeken

MET 58 WERELDBEROEMDE VERHALEN

Wie kent er Walt Disney niet? De beroemde schepper van Donald Duck, Bongo, Mickey Mouse, Peter Pan. De man van de fantastische natuurfilms: De woestijn bloeit, De levende prairie en Het Afrikaanse oerwoud. De man die als geen ander kon schrijven, tekenen en filmen over verre landen en vreemde volken. Die je meeneemt in de wigwams van de dappere Navajo indianen, je meesleept in het ruige avontuurlijke leven van Robin Hood en Davy Crockett. Je lacht. Je geniet. Je huivert. Je zit van spanning op het puntje van je stoel. Je leest maar door, met je vingers in je oren.

Je vergeet alles om je heen in de wondere wereld van Walt Disney

Vier schitterende prachtbanden met een overvloed aan verhalen, gekleurde tekeningen en foto's. Verpakt in een mooie, stevige cassette. Stel je dát eens voor op je boekenplank. Je raakt er niet op uitgekeken. Je raakt er niet in uitgelezen.

10 dagen op zicht – een goed idee

Het is natuurlijk nogal wat, zo'n cassette met vier forse boeken. We kunnen ons best voorstellen dat je ouders daar niet meteen ja op zeggen. Vraag daarom eens of je ze op zicht mag hebben. Als je de bon instuurt, krijg je de cassette met boeken gratis en franco thuis. Je kunt ze dan op je gemak doorbladeren en bewonderen en ze aan je ouders laten zien. Wil je ze niet hebben of mag je ze niet houden, dan stuur je ze gewoon binnen 10 dagen terug, zonder postzegel. Kijken kost niks.

En een leuke plaat, zomaar

KADO!

Tegelijk met de cassette krijg je een leuke mini-lp. Welke? Nou, je mag zelf kiezen **òf één van de sprookjesplaten van Mies Bouwman**. Je kent Mies Bouwman toch wel van de tv? Ze vertelt op deze platen 2 sprookjes b.v. DE REUS IN DE FLES (die van een kleine, slimme jongen verlost) en ZOETE PAP (een geweldig verhaal over een klein betoverd pappannetje) **òf de Walt Disney-plaat van PETER PAN.** Geweldig spannend. Aan de ene kant het verhaal, verteld door Piet Ekel en aan de andere kant liedjes uit de beroemde Disney-film.
Deze plaat mag je houden, ook al zou je de boeken terugsturen. Niet gek hè! Zo'n plaat kost in de winkel toch gauw f 4,90.
STUUR DE BON MAAR GAUW IN

BON

Ja, ik ben nieuwsgierig naar de Wondere Wereld van WALT DISNEY

Ik mag van mijn ouders de cassette met 4 boeken vrijblijvend 10 dagen op zicht hebben. Als gratis premie kies ik

- ☐ De sprookjesplaat van Mies Bouwman*
- ☐ De 'Peter Pan'-plaat van Walt Disney*

Indien ik de zending mag behouden betalen mijn ouders per acceptgirokaart die ik van u bij de zichtzending ontvang

- ☐ f 58,- ineens*
- ☐ in 4 maandelijkse termijnen van f 14,50*

Als ik de zending niet mag houden, retourneer ik alles binnen 10 dagen, behalve de grammofoonplaat, die ik in elk geval gratis ontvang en mag behouden.

Naam

Straat

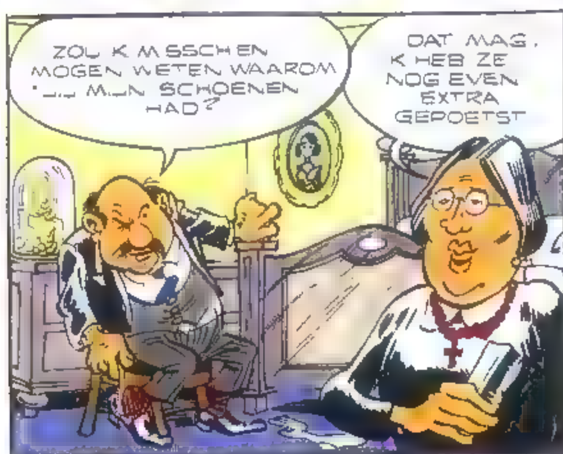
Plaats Datum

* aankruisen wat jij en je ouders willen.

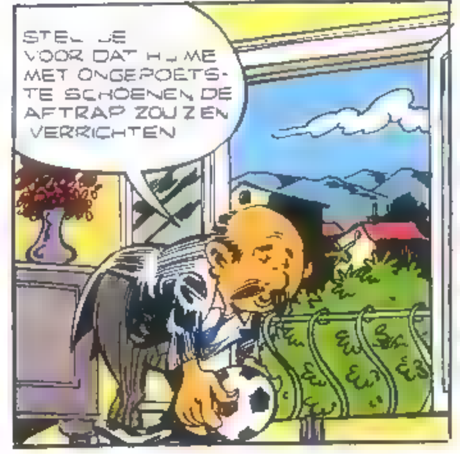
Handtekening van een van je ouders:

Knip de bon uit en stuur hem zonder postzegel in een gesloten envelop aan Podium N.V. Antwoordnummer 1200, Utrecht

DE MACARONI'S

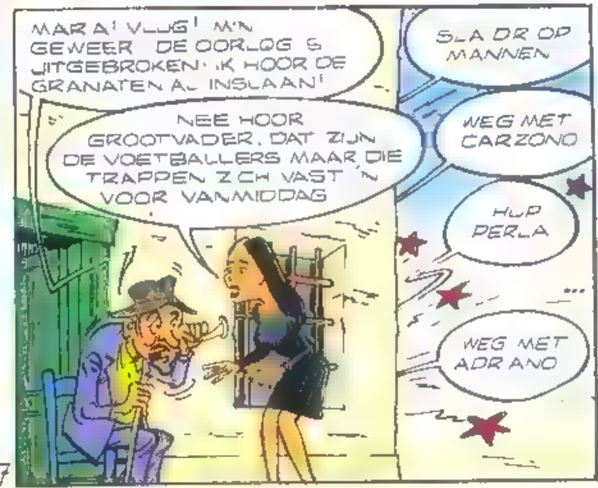

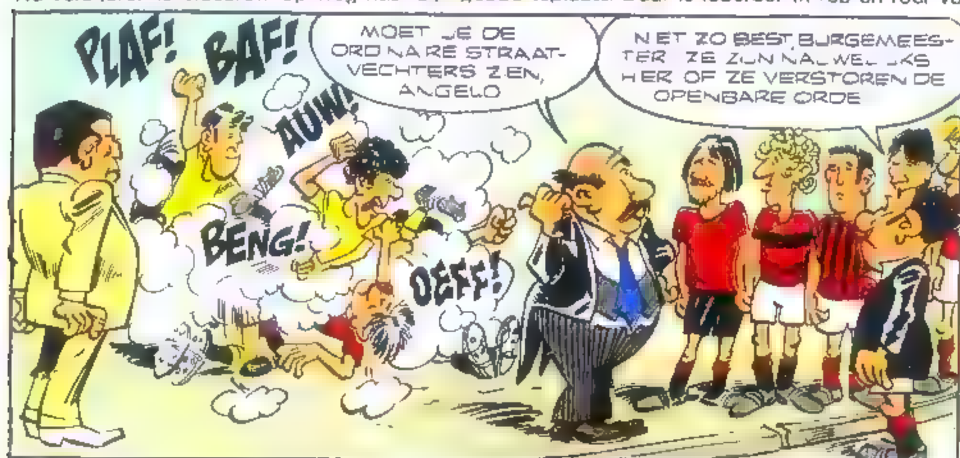

TEKST
DICK MATENA
TEKENINGEN:
DINO ATTANASIO
KLEUR: HANS KEERIS

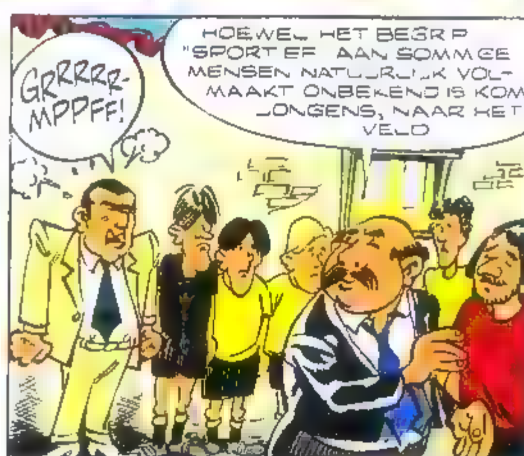
GANGSTERS EN VOETBAL

Na vele jaren is Macaroni op weg naar zijn geboorteplaats. Daar is iedereen in rep en roer voor de jaarlijkse voetbalcompetitie.

WORDT VERVOLGD

tekeningen:
Henk Albers
tekst:
Jan van Gelderen

Variatie op Het hart als

Zeker! — nerveus — vreselijk nerveus ben ik altijd geweest, en ik ben het nog, maar waarom houden jullie vol dat ik krankzinnig ben? Mijn ziekte had mijn zintuigen gescherpt — niet verzwakt — niet afgestompt.
Vooral mijn gehoorzin was buitengewoon scherp. Ik hoorde alle dingen op aarde en in de hemel.
Waarom ben ik dan krankzinnig?

Luister! — en let op de redelijkheid en kalmte waarmee ik jullie de hele geschiedenis vertellen zal.
Het is onmogelijk te zeggen hoe en wanneer de gedachte het eerst bij mij postvatte; maar toen het eenmaal zover was, vervolgde zij mij dag en nacht. Een bepaald oogmerk had ik niet. Het was geen wrok die mij beheerste. Ik hield van de hond. Het was alleen zijn gesnuif en mijn liefde voor gekookte ham.

Telkens als ik mijn hamdoosje uit de kast haalde, mijn bord zorgvuldig afstofte en mij reeds verheugde op het aansnijden van die sappige plak, was er dat nauwelijks hoorbare, maar toch zo duidelijke gesnuif achter de deur van de kamer. En dan zei ik tegen mezelve: het is niets, het is slechts een scharminkelige hond, die jou je met noeste vlijt verdiende ham wil afpakken.
Maar, zei ik dan tegen mijzelve, die hond krijgt niets.

Als jij het wil, krijgt die hond wel wat. Maar jij wilt het niet. Dus krijgt die hond niets. Laat die hond maar een goede meester zoeken, zei ik tegen mijzelf, maar ik beken het u, hoe ik ook probeerde mijzelve gerust te stellen en hoeveel waarheid en redelijkheid er ook in mijn woorden school, ik kreeg geen plakje ham binnen. Het gesnuif werd steeds duidelijker en duidelijker en kwelde mij zo dat ik de ham liet vallen en mijn kamerdeur openwierp. En dan was hij altijd nét weg.

Nu is dit van belang. Jullie denken dat ik gek ben.
Gekken weten van niets. Maar jullie hadden mij eens moeten zien! Jullie hadden eens moeten zien hoe listig ik te werk ging — hoe behoedzaam — met welk een voorzorgen — met welk een huichelachtige berekening!
Tegen middernacht, als het gesnuif mij te erg werd, lichtte ik de klink van mijn kamerdeur en opende die — zacht, o zo zacht! En dan, wanneer de kier zo wijd was dat ik mijn hoofd er doorheen kon steken schoof ik een dievenlantaarn door de opening en dan stak ik mijn hoofd naar buiten. En ik overtuigde mij ervan dat het dier niet op de gang was en dan riep ik vriendelijk: kom maar, poekie. Soms wel twee of drie keren en als hij dan niet antwoordde sloop ik de gang in om hem te zoeken en dan zag ik hem zitten, onder de trap, en keek hij mij aan met die afschuwelijke lichtende ogen.

verklikker *door Edgar Allan Poe*

Maar ik was slim. Ik herhaalde deze voor mij folterende handeling verscheidene nachten, zodat het dier aan mij wende.
En gisternacht ging ik weer. Het dier zat geduldig op mijn komst te wachten.
Ik deed het voorkomen alsof ik het wilde aaien. En dat wilde ik misschien ook wel.
Als ik echter dacht aan dat gesnuif en die trouwe ogen in het duister zag en dan bedacht dat dit dier het mij onmogelijk maakte mijn kostelijke ham uit mijn hammenkistje te nuttigen, wist ik dat wat ik ging doen juist was, dat al mijn voorbereidingen onvermijdelijk voerden tot de enige oplossing van mijn probleem.
Heb ik jullie eerder in dit verhaal reeds verteld dat wat jullie voor krankzinnigheid houden niets anders is dan een abnormale scherpte van mijn zintuigen?

Wanneer jullie nog altijd denkt dat ik gek ben, moeten de verstandige voorzorgsmaatregelen die ik nam bij het verbergen van het lijk jullie toch wel doen twijfelen.
Ik wil niet in de gruwelijke bijzonderheden treden, maar toen ik het behangersplaksel van mijn vingers had gewassen, wist ik beslist dat geen menselijk noch dierlijk oog iets bijzonders aan het behang zou hebben ontdekt.
Toen ik klaar was, werd er gebeld, en traden er twee heren binnen die zich met de grootst mogelijke hoffelijkheid als agent van politie voorstelden.
Buren hadden die nacht een gil gehoord, vertelden zij; boze vermoedens waren gerezen: deze agenten hadden opdracht huiszoeking te verrichten.
Ik glimlachte, want *wat* had ik eigenlijk te vrezen.

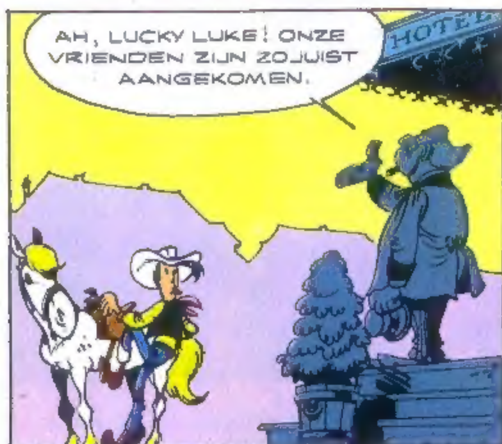

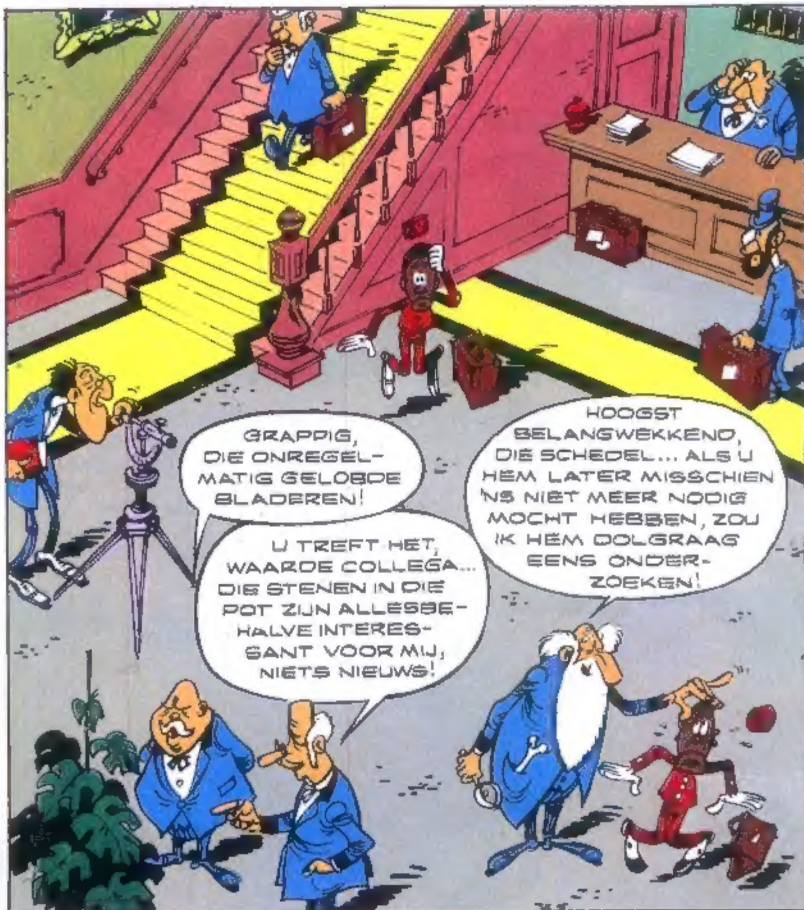
Ik liet de heren het gehele huis zien en toonde hun alles wat hun belangstelling zou kunnen opwekken. In mijn grenzeloze overmoedigheid nodigde ik de heren zelfs voor een plakje ham en een glaasje port in die kamer en ik ging zelfs onder het schilderij zitten. De agenten waren voldaan, mijn optreden had hen volledig overtuigd en wij babbelden over alledaagse dingen, een gesprek waaraan ik vrolijk deelnam. Maar het duurde niet lang of ik voelde dat ik verbleekte, in mijn hoofd keerde het gesnuf terug. Ik hield niet op met praten. Maar wat kon ik doen? Het snuffelen werd sterker. Wat kon ik doen? Ik schuimbekte, ik ziedde van woede, maar het snuffelen werd sterker.
Wisten zij dan niets? Nee! Nee! Nee! Zij hoorden het ook, zij verdachten mij, zij wisten alles, zij maakten zich vrolijk over mijn angst. En toen de hond toen eindelijk naar de ham sprong, het behang doorbrak, ik zweer het u, was dat voor mij een grote opluchting.

LUCKY LUKE

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS

DE

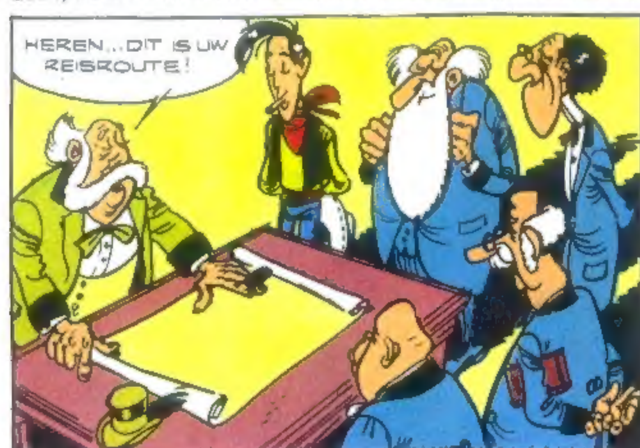

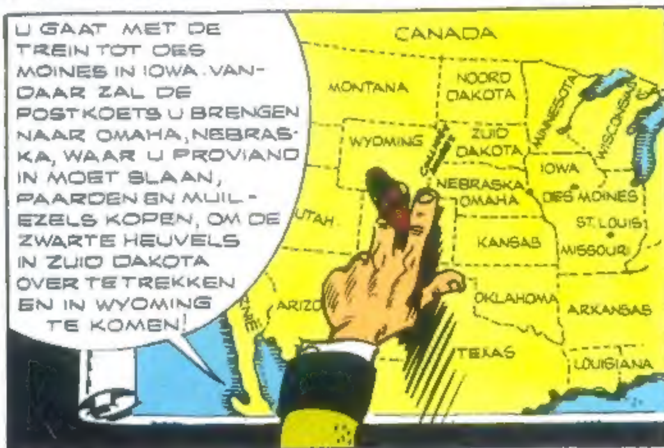

ZWARTE HEUVELS

Lucky Luke vertrekt met de leden van de expeditie naar Wyoming, maar met dezelfde trein reist ook Bull Bullets en zo...

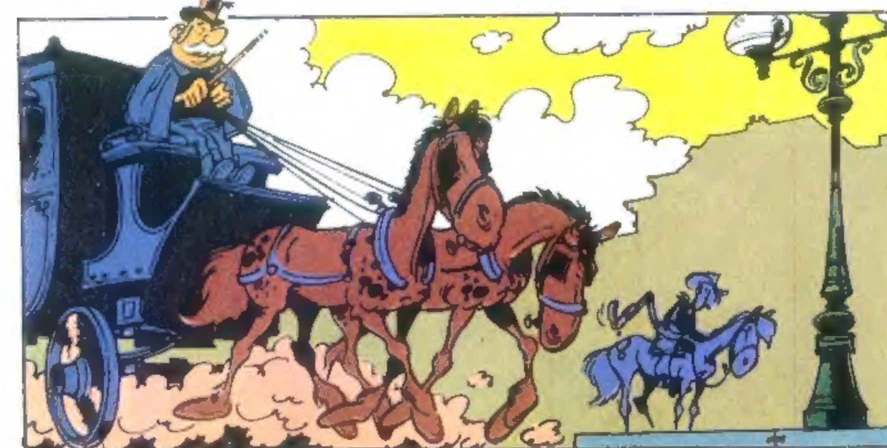

LUCKY LUKE

DE ZWARTE HEUVELS

